

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CARTEA "EVREI" - Partea a treia

Este un mare privilegiu că putem fi din nou în Tabernacol, în această părtășie minunată, ca să ne închinăm după Cuvântul lui Dumnezeu care ni se dă fără plată. Ne place foarte mult să ne bucurăm împreună de această binecuvântare.

Sunt încredințat că Dumnezeu ne va binecuvânta în seara aceasta așa cum ne-a binecuvântat și cu ocazia mesajului de azi-dimineață.

Mai devreme, am discutat cu vecinii mei: cu domnul și doamna Wood și cu ceilalți, și toți spuneau că aceasta a fost cea mai bună predică a fratelui Neville. Da, dintre toate predicile pe care le-a ținut până acum, aceasta mi-a plăcut cel mai mult. Mi-a dat curaj și m-a pus la punct. Voi știți că mie îmi place să recunosc adevărul.

În ce privește adevărul și curajul, voi știți că atunci când David a trecut prin încercare, în loc să spună: „Doamne, ajută-mă pentru că mă duc să fac cutare lucru,” a așteptat și L-a întrebat pe Domnul ce să facă. Voi știți că el a adus efodul și a spus: „Haideți să-L întrebăm pe Domnul ce trebuie să facem în această situație critică.”

O, acesta este un lucru cu adevărat mare! Avea mai multe vitamine decât toate farmaciile din țară. Da, domnilor, cu adevărat aceasta ne face bine.

În seara aceasta, ne vom ocupa de ultimele întrebări

și intenționăm să nu stăm mai târziu de miezul nopții.

Am aici câteva întrebări grele de la un predicator; întrebări la care este destul de dificil de răspuns. Voi știți că înainte de a pune întrebările, predicatorii caută singuri răspunsul în Biblie.

Aceste lucruri se înregistrează pe bandă, apoi vor fi trimise în Georgia, la un prieten al meu, care are opt întrebări foarte profunde din Biblie.

Nu uitați să vă rugați pentru noi săptămâna viitoare. Soția mea se simte mai bine, așa că astăzi s-a ridicat și m-a ajutat să gătesc.

Dragii noștri frați din Canada, fratele și sora Sothmann, au venit în vizită și desigur, ne bucurăm foarte mult pentru aceasta. Știind de vizita lor, soția mea s-a ridicat din pat ca să poată sta de vorbă și să aibă părtășie cu acești creștini dragi.

Suntem foarte bucuroși că-l avem printre noi și pe fratele Freddie. Sora a rămas cu soția mea. Dimineață a fost aici, dar acum a rămas cu Meda ca să-i țină de urât până ne întoarcem. Știu că se va face târziu, pentru că avem și Cina și spălarea picioarelor.

Suntem bucuroși și pentru ceilalți musafiri pe care-i avem în mijlocul nostru.

Înainte de-a începe să răspundem la întrebări, aș vrea să vă gândiți că s-ar putea ca eu să mă înșel. Înțelegeți? Eu nu pretind că tot ce fac este bine, dar dacă voi greși cumva, iertați-mă și rugați-vă pentru

mine. Eu însumi Îl rog pe Domnul să mă ierte, pentru că nu vreau să fac nici un rău. N-aș vrea ca răspunsurile mele să vă dăuneze, deoarece încerc să răspund la ele cât pot de bine.

Dacă totuși va trebui să-mi schimb convingerile după Biblie, acesta este singurul lucru pe care-l pot face. Adevărul este că noi ar trebui să fim dispuși tot timpul să ne schimbăm atunci când vorbește Cuvântul Său.

Cred că în seara aceasta ne vom ruga din nou pentru bolnavi, ca de obicei. Uneori vă mirați - voi sunteți puțini aici la Tabernacol, și nu vedeți rezultatele pe care ați dori să le vedeți, dar trebuie să priviți într-o adunare mai mare, de trei mii până la zece mii de oameni, și veți vedea că acolo este altă situație.

Vreau să vă spun că telefonul sună tot la câteva minute, ziua și o parte din noapte, pentru a ne anunța cât de minunat lucrează Domnul. Astfel, am fost sunat de o doamnă, care mi-a spus: „Frate Branham, am fost la adunarea cutare, pentru că sufeream de multă vreme de boala cutare. Tu mi-ai spus ce boală am, iar eu aproape că am leșinat când am fost vindecată de El. De atunci nu am mai avut nici un fel de probleme.

O altă femeie, mi-a zis despre fiul ei care era foarte grav bolnav de inimă. Cred că este aici în seara aceasta, pentru că spunea că va veni cu mașina de la Bedford sau așa ceva. El stătea în adunare, iar Domnul a venit, l-a atins și i-a vorbit despre boala lui, spunându-i că are dureri de inimă și brațul paralizat. Imediat, el s-a urcat în mașină și s-a dus acasă, iar de atunci n-a mai avut nici un fel de probleme. Este aici doamna de la Bedford? Da, iat-o acolo în spate.

Mai este o doamnă care m-a sunat din Evansville. Ea n-a putut să ajungă aici pentru că este prea departe și nici nu știa că în

seara aceasta urmează să avem un serviciu de vindecare. Ea mi-a zis: „Frate Branham, eram în adunarea din Evansville și tu ai privit în spate, peste mulțime, mi-ai spus cine sunt, ce am făcut, ce boală aveam și așa mai departe. Aveam astmă și încă din copilărie a trebuit să ard în cameră astmador. Aceasta s-a întâmplat cu doi ani în urmă, iar de atunci nu mai am nimic.

Acum voi spune ceva pentru cei care nu au fost dimineață aici ca să se bucure de mărturie.

Ieri m-am dus la un magazin să cumpăr o păpușă pentru fetița mea, Rebeca. Sara urma să meargă astăzi undeva – una din colegele ei și-a sărbătorit ziua de naștere sau ceva de genul acesta, și ea i-a cumpărat un mic dar, iar eu am cumpărat păpușa. Acolo ne-am întâlnit cu o femeie care a venit și mi-a zis:

„Mă mai recunoști?”

„Nu, nu cred,” am răspuns eu.

Până la urmă, am aflat că era rudă cu fratele Neville.

Când mă pregăteam pentru plecare în Suedia, ea a venit aici pentru că avea un băiețel în scaunul cu rotile, ca micuța Edith. Băiețelul avea cancer la creier, iar căpșorul îi atârna în jos. Medicii îi mai dăduseră doar trei săptămâni de viață, după ce l-au consultat și i-au stabilit diagnosticul. A trebuit să-l ducă în scaunul cu rotile și apoi să-l pună pe targă pentru a fi examinat.

M-am dus să mă rog pentru el, și l-am rugat pe Domnul să-l vindece, iar a doua zi când l-au ridicat de pe pat ca să-l pună în scaunul cu rotile, el a spus: „Nu vreau scaunul cu rotile!”

L-au urcat în mașină și l-au dus la spital, iar când medicii au vrut să-l pună pe targă, el a zis: Nu vreau targa!” apoi a alergat sus și s-a întins pe pat. După ce l-a examinat, medicul a zis: „În loc de trei săptămâni cât am spus data trecută, acum îți spun că va trăi o sută de ani.”

Da, el va trăi.

Ieri, m-am întâlnit cu mama lui și mi-a spus că băiatul este la joacă. Acum el este deplin sănătos deși a avut o tumoare malignă pe creier. Vedeți? Aceasta dovedește că Isus Hristos este Același.

O, sunt mii de asemenea mărturii care s-ar putea povesti! Vedeți? Dumnezeu nu poate greși. Așa ceva este imposibil.

Frate John, ochiul tău este mai bine? El a avut un accident: bătea un cui, și i-a sărit apoi în ochi. Noi ne-am rugat cu toții pentru fratele nostru John O'bannon din Louisville, care a fost accidentat la ochi.

În ce privește aceste întrebări, ele vin din adâncul inimii cuiva. Ei au citit prin Scriptură și au găsit aceste lucruri, dar pentru că nu au fost mulțumiți de felul în care le-au înțeles, ni le-au dat nouă ca să încercăm să răspundem la ele. Vedeți în ce situație dificilă ne aflăm, pentru că ei se vor baza pe ceea ce vom spune noi. De aceea, trebuie să fim siguri când le dăm răspunsul. Și pentru a fi siguri că vom răspunde bine, haideți să ne plecăm capetele și să-l cerem Duhului Sfânt să ni le deslușească.

Tată ceresc, o, ce har măreț să-L numești „Tată” pe Creatorul cerurilor și al pământului. Te rugăm să iei aceste întrebări în grija Ta, pentru că ele ne-au fost trimise cu cea mai adâncă sinceritate.

Îngăduie, Doamne, să răspundem și noi cu cea mai mare sinceritate, din inimă și cât se poate de bine. Lasă ca binecuvântările Tale să se odihnească peste fiecare dintre noi. Îngăduie, de asemenea, ca în această seară să spunem lucruri care să-i ajute pe toți cei care sunt aici, iar când vom pleca, după rugăciunea pentru bolnavi și după Cină, să spunem ca cei care mergeau către Emaus: „*Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum?*”

Îți cerem aceste lucruri în Numele lui Isus. Amin.

Așa cum am spus de multe ori, după părerea mea, acestea sunt cele mai bune întrebări și ele provoacă uneori mici discuții.

Văd că prima dintre ele este o întrebare la care am mai răspuns și care mi-a fost dată înapoi. O citesc dacă vreți.

15. Mai trăiau și alți oameni pe pământ, în vremea când Adam și Eva au avut copii în Eden? În Geneza 5.16 se spune despre Cain că a locuit în țara Nod și a cunoscut-o pe nevasta lui.

Aceasta este o întrebare minunată. Odată, cineva m-a întrebat: „Cine era soția lui Cain?” iar eu i-am răspuns în glumă: „Fiica soacrei lui,” sau „doamna Cain”, dar aceasta nu dă răspunsul la întrebare.

Cain a avut o soție, pentru că așa ne spune Biblia, iar dacă a avut o soție, a trebuit s-o ia de undeva. Vom lămuri imediat aceasta.

Prima parte a întrebării este:

Mai trăiau și alți oameni pe pământ, în vremea când Adam și Eva au avut copii în Eden?

Dacă observați, Biblia ne vorbește foarte rar despre nașterea unei femei. Ea consemnează de fiecare dată nașterea copiilor de parte bărbătească, nu și a celor de parte femeiască.

Rareori era amintită nașterea unei fetițe și ca să fiu sincer, nu-mi vine nici una în minte acum. Se spune doar: „*A avut fii și fiice.*”

Biblia vorbește numai despre trei dintre copiii care li s-au născut lui Adam și Evei, iar aceștia sunt: Cain, Abel și Set. Toți trei erau bărbați.

Acum, dacă nu s-ar fi născut nici o fată, la moartea Evei, singura femeie, rasa umană ar fi încetat să mai existe deoarece n-ar fi avut cum să se mai înmulțească. Eva ar fi fost singura femeie, dar vedeți voi, în Biblie nu se menționează nașterea fetelor, așa că, cu siguranță ei au avut și fete și băieți.

Scriitorul antic Josephus, unul dintre cei mai vechi scriitori pe care îi avem, spunea că Adam și Eva au avut șaptesprezece copii: băieți și fete.

Cain s-a dus în țara Nod.

Dacă observați, cel care a pus întrebarea a pus foarte bine problema. Ați observat cum a scris? **„Când au avut copii în Eden...”** nu în grădina Edenului.

Deci cine a pus întrebarea a spus: **„Mai trăiau și alți oameni pe pământ, în vremea când Adam și Eva au avut copii în Eden?”**

Nu în grădina Edenului, deoarece fuseseră alungați din ea. Ei se aflau încă în Eden, iar grădina era în partea de răsărit a Edenului. Edenul era un fel de țară, iar Nod era o țară vecină.

Singura femeie cu care se putea căsători Cain trebuia să fie propria lui soră, deoarece nu avea nici o altă posibilitate.

Există un singur bărbat și o singură femeie din care puteau să se nască, așa că el a fost nevoit să se căsătorească cu sora sa. Acest lucru era îngăduit în vremea aceea.

Și Isaac s-a căsătorit cu verișoara lui primară, Rebeca, la porunca lui Dumnezeu.

Sara era sora lui Avraam, soră de tată, dar nu și soră de mamă. Vedeți? Avraam s-a căsătorit cu sora sa. Ei aveau mame diferite, dar același tată.

Așadar, înainte ca sângele oamenilor să slăbească, erau legale căsătoriile între rude, dar acum nu mai sunt.

Astăzi, dacă te-ai căsători cu sora ta, s-ar putea să

aveți copii deformați. Nici chiar verii de prima sau a doua spiță nu ar trebui să se căsătorească între ei pentru că sângele decade tot mai mult.

Dar atunci, singurul lucru pe care îl putea face Cain era să se căsătorească cu propria soră. Astfel, el și-a luat soția, s-au dus în țara Nod și acolo a cunoscut-o și au avut copii.

Dacă ați observat, linia lui Cain a avut oameni deștepți, în timp ce pe linia lui Set au venit oamenii credincioși; vreau să spun: vița celor neprihăniți. Din ei: din Cain și din Set, descind cele două linii pe care le avem astăzi.

Linia lui Cain și linia lui Set există și astăzi. Ambele au continuat în același fel. Copiii lui Cain și copiii lui Set sunt deopotrivă în Jeffersonville, în seara aceasta. Sângele slăbește, degenerază, dar cele două linii există încă.

Acum fiți atenți! Chiar înainte de potop, copiii lui Cain era inteligenți; erau oameni de știință, oameni învățați și chiar foarte religioși, dar cu toate acestea ei erau osândiți. Vedeți?

Fiți atenți! Ei erau exact ca tatăl lor Cain. El era un bărbat religios: a zidit un altar frumos, a întemeiat o biserică frumoasă și s-a străduit să le facă să arate mai bine decât ceea ce făcuse Abel.

Știați aceasta? El și-a împodobit altarul cu flori, l-a înfrumusețat, și-a făcut o biserică mare și elegantă, pentru că se gândea că în felul acesta va primi trecere înaintea lui Dumnezeu.

Abel a luat un mieluşel, l-a așezat pe un bolovan și

I-a omorât.

Acum, dacă Dumnezeu este drept și dacă tot ceea ce pretinde El este închinarea, Cain I S-a închinat tot atât de sincer ca și Abel.

Amândoi erau sinceri și amândoi voiau să primească îndurare înaintea Domnului. Nici unul dintre ei nu era necredincios, ci amândoi credeau în IahveH.

Aceasta ne dă de gândit.

Pe unii dintre oamenii care sunt în seara aceasta aici, nu i-am mai văzut niciodată până acum, dar trebuie să înțelegeți și să țineți minte următorul lucru: nu contează cât de religios ești, aceasta nu are nici o legătură. Poți să locuiești în biserică, poți să fii cât se poate de sincer, și totuși să fii pierdut. Înțelegeți?

Voi spuneți: „Bine, dar păstorii noștri sunt cei mai deștepți; ei au absolvit seminarii și au primit cea mai bună educație. Ei sunt teologi, cunosc toată teologia și așa mai departe. Sunt inteligenți și instruiți; sunt cei mai buni.” Este adevărat, dar cu toate acestea pot fi pierduți. Înțelegeți?

Toți oamenii de pe linia lui Cain au fost religioși și renumiți printre ceilalți: erau oameni de știință, medici, arhitecți, ingineri, oameni deștepți, dar de la Cain încoace, toți au fost respinși.

Pe linia lui Abel nu erau arhitecți, nici profesori sau oameni inteligenți; ei erau mai mult sau mai puțin smeriți, păstori și țărani care umblau prin Duhul.

Biblia spune: „Acum dar, nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” (Romani 8.1).

Omul duhovnicesc are un suflet duhovnicesc, care nu poate muri niciodată. Omul firesc însă, are în jurul lui o atmosferă religioasă și vrea să slujească Domnului, dar cu toate acestea rămâne tot firesc. El nu este necredincios, dar este credincios după firea lui pământească; și aceasta este categoria de oameni care a fost respinsă întotdeauna.

De acolo, Cain a plecat și s-a căsătorit cu sora lui, în țara Nod. Nu ni se spune cu cine s-au căsătorit Set și ceilalți, dar este minunat că avem răspuns la întrebarea: **„Cu cine s-a căsătorit Cain?” El s-a căsătorit cu sora lui.** Pentru că pe pământ nu mai erau alte femei, el a trebuit să se căsătorească cu o femeie născută tot de Eva, deci cu sora lui.

Eva a fost mama tuturor celor vii, a tuturor oamenilor care trăiau.

Cuvântul „Eva” înseamnă „mama celor vii.” Înseamnă că ea este aceea care a dat naștere și seminței lui Cain. Acesta este singurul răspuns pe care-l pot da: Cain s-a căsătorit cu propria soră.

Într-adevăr, în vremea aceea trăiau și alți oameni, pentru că Adam și Eva au avut copii în Eden.

Fiți atenți la
întrebare:

„Mai trăiau și alți oameni pe pământ, în vremea când Adam și Eva au avut copii în Eden?”

Răspunsul este **„Nu!”**

Apoi, în Geneza 5.16 citim că acest Cain a trăit în țara Nod și a cunoscut-o pe soția lui. Desigur. Înțelegeți?

În Geneza 1 ni se spune că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui, adică în teofanie.

În Geneza 2 ni se spune că El l-a făcut pe om din țărâna pământului, adică în trupul pe care-l avem noi acum.

În Geneza 3 a urmat căderea omului și izgonirea lui din grădina Edenului, și apoi au venit copiii. Cain și-a luat soția și a locuit împreună cu ea în țara Nod, deoarece Dumnezeu îl îndepărtase din părtășia cu El fiindcă îl omorâse pe fratele său Abel.

Iată deci cu cine s-a căsătorit: cu propria lui soră.

Nădăjduiesc că frații de culoare vor ierta această remarcă, pentru că eu cred că ea este cu totul și cu totul greșită.

După ce m-am întors la Domnul, prima persoană cu care m-am întâlnit a fost fratele George DeArk și ceilalți de acolo de jos.

Domnul m-a călăuzit spre un loc unde se discuta despre

originea negrilor. Astfel, ei încercau să spună că de fapt Cain s-a căsătorit cu un animal care semăna cu o maimuță și astfel a apărut rasa neagră. Să nu spuneți niciodată așa ceva!

Până la potop nu au existat negri, albi sau alte culori, ci a fost o singură rasă de oameni. Culorile au început să apară după potop și după zidirea turnului Babel, când oamenii s-au împrăștiat peste tot.

Noi toți ne tragem din același pom. Acesta este adevărul, vorbind fizic. Adam și Eva au fost părinții oricărei făpturi omenești care a existat vreodată pe pământ. Așa este. Cu toții: negri, albi, cafenii, maro, galbeni, etc, toți ne tragem din ei.

Dacă tot am ajuns aici, am să vă mai spun ceva. Eu cred că oamenii care se ocupă de legile discriminării rasiale sunt de-a dreptul ridicoli. Într-adevăr.

Dumnezeu i-a făcut pe unii oameni cu pielea colorată și ei sunt fericiți pentru cum sunt. Sigur că da. Dacă Dumnezeu m-ar fi făcut negru, aș fi fost fericit; dacă m-a făcut alb, sunt fericit; dacă m-ar fi făcut galben, aș fi fost fericit. Dumnezeu ne-a făcut de culori diferite, așa cum a vrut El, și noi toți suntem copiii Lui. Desigur.

Ei n-ar trebui să se certe și să se contrazică în felul acesta. Este un lucru rău!

N-ar trebui să-l facă! Negrii nu vor să-și pervertească rasa și să se amestece cu albi sau cu ceilalți. Eu nu-i condamn. Nu. Ei au anumite însușiri pe care albi nu le au. Acesta este adevărul. Dumnezeu a vrut să fie așa. Negrii au o mentalitate pe care nu o găsești la albi, și aceasta este: „Mergi înainte și

fii fericit! Încrede-te în Dumnezeu și nu-ți bate capul cu celelalte.”

Da, fie că au ceea ce le trebuie, fie că nu au nimic, ei sunt fericiți. Mi-aș dori să fiu ca unul dintre ei. Sigur că mi-aș dori. Ei au această mentalitate și ea este avuția lor: nu vor să-și pervertească rasa amestecându-se cu alte rase. Perfect adevărat.

Cred că doamna de la Shreveport a făcut una dintre cele mai bune afirmații pe care le-am auzit vreodată în viață. A apărut și în ziar. Ea a spus:

„În aceste condiții de discriminare rasială, nu vreau ca copiii mei să meargă la școala albilor. Acolo nu ar fi la fel de atenți cum ar fi dacă ar avea un profesor de culoare.”

Aceasta este o femeie inteligentă. Ea știa ce spune: copiii ei primesc o educație mai bună. Chiar așa este.

Deci, eu cred că oamenii fac rău prin aceste lucruri.

Ei spun: „Cain și Abel...” și așa mai departe. Nu, domnilor. Culoarea pielii nu are nici o importanță. Ceea ce contează este duhul lăuntric. Așa este.

Deci, Cain a cunoscut-o pe soția lui, care îi era soră. El a dus-o în țara Nod și de acolo au pornit marile seminții ale pământului: închinătorii și religioșii.

Gândește-te, prietene! Oprește-te o clipă și

gândește-te la faptul că există de zece mii de ori zece mii și mii de mii de oameni care se duc la biserică cât se poate de sinceri și de credincioși acelei biserici, și cu toate acestea sunt pierduți la fel ca și Cain. Înțelegeți? Este numai alegerea lui Dumnezeu, iar El face această alegere prin îndurarea Lui. Lutul nu se poate împotrivi Olarului, deoarece Olarul are stăpânire asupra lui. Așa este.

Următoarea întrebare este foarte frumoasă și așa vrea ca cineva care are o Biblie, s-o deschidă repede la versetele din Scriptură la care se referă cel ce a trimis bilețelul.

În ceea ce-l privește pe Cain și celelalte lucruri referitoare la el, dacă nu ajunge cât am spus, vă rog să mă anunțați, fiindcă voi fi bucuros să continuăm discuția.

Acum 2 Petru 2.4. În ordine, domnilor.

16. 2 Petru 2.4: „...dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuț, ci i-a aruncat în Adânc...” de ce a mai propovăduit Hristos duhurilor din închisoare, în 1 Petru 3.19?

Vom lua întâi 2 Petru 2.4:

„Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuț, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată...”

Acum haideți să vedem ce scrie în 1 Petru 3.19. Fiți atenți! Voi începe de la versetul 18:

„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh,

în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară...”

Dragul meu, dacă vei citi versetul următor te vei lămuri:

„...care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt.”

Vedeți? Cred că acest predicator are o întrebare asemănătoare, la care vom răspunde puțin mai târziu.

Fiți atenți! 2 Petru 2.4 apune: *„Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii... „ Cum este scris cuvântul „îngerii”? Cu „î” mic. Acum citim dincolo: „...duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia...”*

Vedeți? Aceiași îngeri. Ei erau oameni, predicatori, mesageri.

Deci: „...nu i-a cruțat pe îngerii...” Știați că cuvântul „înger” vine de la cuvântul „trimis”? Câți știu că cuvântul „înger” înseamnă „mesager”? Categoric, îngerul este un mesager, un trimis, iar El nu i-a cruțat nici pe ei, pe îngerii.

Vă amintiți că acum câteva săptămâni am vorbit despre îngerii din Epistola către Evrei?

Și în Apocalipsa găsim scris: „Îngerului Bisericii din Efes, scrie-i...” sau „Îngerului Bisericii din Smirna, scrie-i...” și așa mai departe. Vă amintiți?

Atunci am mers înapoi pe firul cuvântului „înger”, și cu ajutorul dicționarului am aflat că înseamnă „trimis”.

Deci, cuvântul „înger” poate să însemne „un trimis pământesc sau un trimis supranatural.”

Acestea fiind spuse, dacă luăm Lexiconul și îl răsfoim, vedem că este vorba despre „primii trimiși”, „primii mesageri”.

Înțelegeți?

„Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit...” Vedeți? Ființele supranaturale.

Fiți atenți ce a spus:

„Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată...”

Să privim din nou și 1 Petru 3.19:

„...în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară,

când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia...”

Vedeți? Aceștia erau trimișii acelei zile, mesagerii:

„...în care au fost scăpate un număr mic de suflete și anume opt.”

În capitolul 12 din Apocalipsa ni se vorbește despre femeia învăluită în soare, care avea luna sub picioare, iar balaurul roșu aștepta să îi mănânce copilul imediat ce avea să se nască. El trăgea cu coada a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe pământ (v. 14). Ați remarcat lucrul acesta?

Aceasta nu înseamnă că Satana are o coadă lungă pe care o încolățește în jurul oamenilor, ci prin șiretlicurile lui, el a tras o parte din stelele cerului după el.

Aceste stele erau sămânța lui Avraam.

Pentru a vedea aceasta, putem citi în Geneza 15.5: *„Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le*

numeri...”

El a răspuns: *„Nu pot.”*

Și Dumnezeu a zis: *„Tot așa, nici sămânța ta nu poate fi numărată.”*

Cine este Luceafărul strălucitor de dimineață? Isus din Nazaret, Cel mai strălucitor Om care a trăit vreodată în trup omenesc. El este Luceafărul strălucitor de dimineață, Sămânța lui Avraam, venit prin Isaac.

Iar noi, fiind morți în Hristos, suntem *„Sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.”*

Astfel, stelele din cer reprezintă aici duhurile oamenilor.

Balaurul roșu (Roma și prigoana ei) a tras după el a treia parte a stelelor cerului și le-a aruncat jos, în momentul răstignirii Domnului nostru Isus; când ei L-au respins și nu au vrut să aibă nimic a face cu El.

Aceștia au fost a treia parte din stelele îngerești, din ființele îngerești.

În trupul tău, în interiorul tău (Avem o altă întrebare referitoare la acest lucru, și atunci vom clarifica bine lucrul acesta), se află un duh, un alt om. În exterior este un om, iar în interior este un altul. Înăuntru este partea supranaturală, iar în afară este partea

fizică. Înțelegeți?

Acum, dacă ești călăuzit de Duhul lui Dumnezeu în această ființă, devii un trimis al lui Dumnezeu sau un înger al Lui, deoarece „trimisul lui Dumnezeu și îngerul Lui” înseamnă același lucru. Și cine are cea mai mare suveranitate: un înger din cer sau un înger de la amvon?

Desigur, îngerul de la amvon, pentru că Pavel a spus:

„Dacă un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceasta pe care v-am propovăduit-o noi, să fie blestemat.” (Galateni 1.8). Astfel, îngerul uns cu Duhul Sfânt și cu Cuvântul are o autoritate care vine imediat după autoritatea lui Dumnezeu din cer. Așa este.

Domnul Isus a spus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ, de aceea, duceți-vă și Eu voi fi cu voi!

Orice veți lega pe pământ, Eu voi lega în cer. Orice veți dezlega pe pământ, Eu voi dezlega în cer.” (Matei 28.18; 18.18).

O, dacă marea biserică a sfinților și-ar da seama că are această putere! Dar există atâta îndoială, frică, cutremur și îngrijorare: „Oare chiar se poate întâmpla așa ceva?”

Cât timp vor exista aceste lucruri, Biserica nu va putea sta în picioare, dar când va dispărea și ultima fărâmă de frică, iar Duhul Sfânt va prelua cu desăvârșire controlul Bisericii, ea va avea putere. Înțelegeți?

Ei au în spate toate comorile cerului! Sunt mesagerii scaunului de domnie! Absolut. Un trimis al lui Dumnezeu are autoritatea, și tot ce are Hristos îi aparține lui pentru că este un ambasador al cerului.

El a spus: *„Duceți-vă în toată lumea, căci veți fi martorii Mei, după ce Duhul Sfânt va veni peste voi.”*

Ce este un martor? Un trimis care vine să depună mărturie în legătură cu ceva. Da, toată puterea cerurilor se află chiar în mâinile voastre.

Și cu toate acestea, biserica este stearpă și moțăie. De ce aceasta? Pentru că nu recunoaște aceste lucruri.

Sufletele din închisoare, care nu s-au pocăit, nu erau ființe îngerești, îngeri coborâți, ci erau duhurile ființelor îngerești care au căzut înainte de întemeierea lumii, pe vremea războiului din cer.

Mihail s-a luptat cu balaurul, cu Lucifer și acesta a fost aruncat afară împreună cu toți copiii lui, împreună cu toți îngerii pe care-i înșelase. Acei îngeri au venit pe pământ și au fost puși în trupuri umane.

Acela este momentul când fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și le-au luat de neveste.

Ei sunt fiii lui Dumnezeu. Fiecare om care se naște pe acest pământ este un fiu al lui Dumnezeu. Nu contează dacă este păcătos sau cum este, el este un fiu al lui Dumnezeu, creat după chipul lui Dumnezeu și spre

slava Lui. Așa este.

Dar încă de la început, Dumnezeu a știut cine Îl va primi și cine nu. În felul acesta, El a putut să hotărască dinainte, sau să nu hotărască, deoarece prin cunoștința Sa dinainte a știut cine va fi mântuit și cine nu va fi mântuit. Da, El a știut ce duh va avea fiecare om.

Și credeți cumva că acele duhuri, care au stat miliarde și miliarde de ani înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, înainte să existe lumea, nu se pricep la închinare? Ei au coborât de aici, au intrat în trupuri umane și s-au închinat lui Dumnezeu. Desigur, ei se închină lui Dumnezeu și au cunoștință despre El; sunt întotdeauna inteligenți, deștepți și educați, dar Dumnezeu i-a respins încă de la început.

De aceea, prieteni, carnetul de membru de la o biserică sau cunoștințele teologice, nu au nici o legătură cu mântuirea. Voi aveți nevoie de sângele lui Isus Hristos și de nașterea din nou, care vă va aduna în jurul Lui ca unul.

La început, bărbatul și femeia au fost unu, nu doi; ei au fost făcuți unul singur. Aceasta s-a întâmplat în trupul de teofanie. Apoi când omul a fost pus în trupul de carne, duhul masculin a fost despărțit de cel feminin. Ca dovadă, când Dumnezeu a făcut-o pe femeie nu s-a folosit de țărână ca atunci când l-a făcut pe bărbat, ci a luat o coastă din trupul lui Adam. Astfel, ea a devenit un produs secundar al bărbatului, fiind o parte din el. Înțelegeți acum? Da?

Iar Dumnezeu și duhul care l se alătură sunt un singur Duh. Așa este. Duhul lui Dumnezeu care locuiește în Biserica Sa este duhul care vine din cer, care a fost cunoscut de El înainte de întemeierea lumii și care a respins minciuna diavolului. Acel duh trebuia să-și ia un trup de carne pentru a fi încercat. Trebuia să aibă un trup de carne ca și ceilalți; să aibă un jug

la fel de greu ca al lor.

Dumnezeu a cunoscut de la început duhurile care I se vor împotrivi și pe cele care nu I se vor împotrivi. Așa este. Diavolul este atât de șiret încât dacă ar fi cu putință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși. (Matei 24.24).

Așadar, aceste duhuri, acești îngeri care predicaseră erau în închisoare. Dacă observați, aici cuvântul înger este scris cu „î” mic, ceea ce înseamnă că este vorba despre oameni, trimiși, mesageri omenești. Ei au păcătuit și singura cale prin care puteau face acest lucru era necredința. Ei aveau propriile religii și nu au crezut mesajul lui Noe sau pe cel al lui Enoh. Le-au respins și din cauza aceasta au fost osândiți. Așa spune Biblia.

Enoh le-a prorocit și le-a zis: *„Iată că vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi!”* (Iuda 14).

Apoi, când Noe a construit corabia, ei ziceau: „Este un holly-roller, un fanatic. Nu există așa ceva! Auzi: va veni ploaia!” Au trecut o sută douăzeci de ani și Noe a propovăduit credința care aducea salvarea; le-a arătat că exista o cale de scăpare, dar ei erau mulțumiți cu ceea ce aveau.

Așa este și astăzi: oamenii sunt mulțumiți cu ceea ce au. Dar există o singură cale de scăpare și aceasta este prin Isus Hristos. Amin.

Iată: aceeași seminție, aceleași duhuri. Desigur, ei erau oameni religioși, chiar foarte religioși, dar au încălcat legământul.

La fel este și astăzi. Oamenii se duc, aderă la biserici mari și încearcă să ajungă persoana cea mai populară din oraș. Dacă vor să adere la o biserică, o aleg pe cea mai mare din oraș, cea despre care oamenii vorbesc cel mai frumos. O, cum pierd chemarea! Cât de departe sunt!

Singura cale prin care vei reuși să-L cunoști vreodată pe Isus Hristos este descoperirea duhovnicească, nu teologia, nici efortul tău de a cerceta Biblia.

Chiar dacă aparțineți de „Știința creștină”, de metodiști, de „Martorii lui Iehova”, sau de oricare altă biserică, indiferent cine sunteți, nu-L veți cunoaște niciodată prin literă, ci numai și numai Duhul lui Dumnezeu este Cel care vi-L descoperă. Este vorba de descoperirea duhovnicească.

După ce Adam și Eva au fost alungați din grădina Edenului, a venit Cain cu o teologie bună și a zis: „Dumnezeu trebuie să știe că eu fac lucrul acesta din toată inima. Voi ridica un altar minunat și voi pune pe el flori și fructe. Îl voi face foarte frumos și desigur, aceasta Îl va mulțumi pe Dumnezeu. El va înțelege că sunt sincer în inima mea.”

El avea dreptate până în punctul unde ajungea litera. Dumnezeu voia închinare, iar Cain venise să I se închine. El a ridicat un minunat loc de închinare, o catedrală mare și strălucitoare, cum i-am spune astăzi. A făcut-o bine, a zidit-o corect și a pus în ea un altar, ceea ce înseamnă că nu era un necredincios.

Dar uitați-vă la Abel. Atunci nu exista nici o Biblie scrisă, dar Dumnezeu i-a descoperit faptul că nu un fruct ne-a scos din grădina Edenului; că nu merele au cauzat căderea lui Adam și a Evei, ci legătura sexuală interzisă. El a înțeles că totul a pornit de la sângele lui Adam și de la sângele șarpelui, și

prin descoperire dumnezeiască a luat un miel și l-a adus ca jertfă lui Dumnezeu, iar Domnul i-a zis: „Aceasta așteptam!” Sigur că da.

Când au coborât de pe muntele schimbării la față, Isus a spus: „*Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?*” (Matei 16.13).

„Păi unii spun că ești Ilie, alții spun că ești Moise, Ieremia, sau unul din proroci.”

„*Dar voi, cine ziceți că Sunt?*”

Și Petru a răspuns: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu.*” (v. 16).

Atunci Isus i-a zis: „*Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta... (Fiți atenți! Nu l-ai aflat din cărți și nici prin educație, nu l-ai învățat într-un seminar și nici nu ți l-a spus cineva)...Nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și pe această „piatră” voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.*”

Iată Biserica Dumnezeului celui viu! Biserica este zidită pe descoperire. Dumnezeu îți descoperă faptul că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, dar dacă Îl primești ca Mântuitor personal, ai trecut de la moarte la viață.

Duhul Sfânt se mișcă și lucrează prin mădularele acestui trup. Aceasta este biserica. Nu contează dacă este săracă, dacă este misionară, dacă își are sediul sub un pin, sub cerul liber sau în casa vreunui

om. Nu frumusețea exterioară îl încântă pe Dumnezeu, ci sinceritatea unei inimi care a primit descoperirea că Isus Hristos ne-a fost dat ca Fiul lui Dumnezeu, ca Mântuitor personal. Amin.

Nu mai terminăm niciodată cu aceste lucruri, așa-i?

Aceia erau îngerii, trimișii, predicatorii, intelectualii, mesagerii care nu au crezut predicarea lui Noe, care le spunea: „Intrați în corabia aceasta!”

Ei spuneau: „Auziți ce spune acel holly-roller, fanaticul acela. Ce ploaie? Cine a mai auzit de așa ceva? Nu avem și noi biserici? Nu suntem și noi religioși?”

Da, erau religioși.

Și Isus a spus că ceea ce s-a întâmplat în generația aceea se va repeta chiar înainte de venirea Lui: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, așa se va întâmpla și la venirea Fiului omului.*

Mâncău, beau, se însurau și se măritau.” (Matei 24.37).

Aveau și ei pe undeva un „Reno-Nevada”. Aveau tot felul de prostii pe care le au și oamenii de astăzi. Ei râd, fac glume pe seama acestor oameni, își bat joc, au o formă de evlavie, dar tăgăduiesc Adevărul, legământul și mesajul harului. Dumnezeu a făcut cu oamenii un legământ și le-a pregătit o cale de scăpare. Aceasta era salvarea.

„Ce nevoie avem de salvare?” spuneau ei atunci, iar

oamenii de astăzi zic: „Nu trăim noi sub o bună formă de guvernare democratică? Ce altceva ne mai trebuie?”

Pe mine nu mă interesează dacă forma de guvernare sub care trăim este sau nu democratică. Noi avem nevoie de sângele lui Isus Hristos. Așa este. Avem nevoie de Hristos. Eu apreciez guvernarea democratică, dar aceasta nu are nici o legătură cu mântuirea sufletului. Sigur că nu are.

Guvernele vor trece și la fel fiecare țară. Eu am fost în locurile unde au stăpânit Faraonii.

Este nevoie să sapi cam douăzeci de metri sub pământ ca să găsești tronurile pe care au stat. Toți faraonii, toate împărățiile de pe pământ, toate aceste lucruri șubrede vor cădea și vor trece, dar IeHoVaH va împărăți pentru totdeauna, deoarece El este Dumnezeu cel nemuritor. Noi stăm tari pe Stânca Isus Hristos, pentru că toate celelalte lucruri sunt nisipuri mișcătoare.

Împărățiile se ridică și cad, dar pe noi nu ne interesează aceasta, deoarece nu există nimic prezent și nimic viitor, nu există primejdie, foame sau altceva care să ne poată despărți vreodată de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos. Când un om este născut din Duhul lui Dumnezeu, el nu mai este o făptură a timpului, ci este o făptură a veșniciei. Amin. El a trecut din moarte la viață; a trecut din timp în veșnicie, de aceea nu poate să piară vreodată, iar Dumnezeu a făgăduit că-l va învia în ziua de apoi.

Puteți avea ce biserici vreți, puteți să vă distrați cum doriți, puteți spune glume murdare, puteți juca jocuri de noroc și să organizați dineuri, puteți face tot ce vreți și să aveți un predicator cu educație, care s-ar descurca mult mai bine decât unul care abia cunoaște Abecedarul, dar dați-mi voie să vă spun adevărul: prefer să îmi vorbească un om care nu cunoaște Abecedarul, dar Îl cunoaște pe Hristos, decât să-mi vorbească toți marii teologi care există, cu toată educația pe care o au. Absolut.

Nu demult, era în Kentucky un bărbat care abia putea să-și citească numele și care spunea că Domnul îl chemase să predice. Voia să închirieze o școală, dar autoritățile nu au fost de acord. După puțin timp, a venit un mare predicator, cu o „anexă” la nume, un doctor în teologie, și imediat i s-a închiriat școala. Sigur că da. El a ținut o trezire care a durat două săptămâni, dar nu a câștigat nici măcar un suflet pentru Hristos.

Tatăl primului predicator s-a dus la oficialități și le-a spus: „Sunt și eu contribuabil, așa că și fiul meu are dreptul să închirieze școala. Trebuie să-i aprobați.”

Când s-a întors să afle rezultatul cererii, i s-a spus: „Bine, i-o vom închiria vreo două sau trei seri.” Și așa au făcut.

În seara aceea, omul s-a dus acolo și nici n-a putut să citească din Biblie, așa că a trebuit să roage pe altcineva să-i citească textul, dar când a urcat la amvon, Duhul Sfânt a venit peste el și în timp ce predica au venit la altar vreo douăzeci de oameni, printre care și acel predicator teolog.

Desigur, frate, nu contează cât cunoști, ci pe Cine cunoști. De aceasta avem nevoie noi. Avem nevoie să-L cunoaștem pe Hristos, pentru că a-L cunoaște pe El înseamnă Viața, iar a-L respinge înseamnă moarte.

Repede la celelalte întrebări. Acum răspunsurile care vor merge în Georgia.

17. Ce reprezintă pietrele din Apocalipsa 21.19-20?

Dacă vreți, puteți deschide Bibliile. Nu avem prea mult timp, dar voi încerca să răspund la ele repede.

Bine. Este vorba de pietrele care împodobesc temeliele zidului cetății. Este vorba de douăsprezece pietre, începând de la iaspis, safir și așa mai departe.

Din Biblie veți afla numele celor douăsprezece pietre, iar de unele dintre ele nici nu ați auzit vreodată. Dacă veți privi însă în dicționar, veți vedea că este vorba de aceeași piatră, dar cu nume diferite.

Prima piatră este iaspisul, piatra întâiului născut, Ruben. Deci prima piatră era Ruben, iaspisul; iar ultima, cea din vârf era Beniamin.

Aceste douăsprezece pietre care constituie temelia zidului cetății, se găseau și pe pieptarul lui Aaron, marele preot al semințiilor lui Israel. Piatra fiecăreia dintre ele se găsea pe pieptarul lui, iar când oamenii vedeau acest pieptar, știau că Aaron este marele preot al întregii seminții. Acum trebuie să ne referim la mesajul fratelui Neville. Ați aflat din Biblie că pentru a ști dacă un mesaj era sau nu adevărat, ei consultau Urim și Tumim. Când cineva spunea mesajul, prorocia, toate acele pietre străluceau împreună, formând o lumină mare, reflectată de safir, de rubin, de iaspis și de toate celelalte pietre prețioase. Din amestecul lor rezulta un curcubeu frumos.

Urim și Tumim a rămas în urmă, în zilele acelei preoții, dar astăzi Dumnezeu ne-a dat această Biblie ca Urim și Tumim, așa că atunci când vorbește un predicator, nu este suficient să fie spus doar un lucru în care el își pune nădejdea, ci este necesar ca mesajul adus să reflecte întreaga Biblie. Așa trebuie să fie. Nu este suficient să ia un singur Cuvânt din Biblie și să spună: „Așa învață

Biblia!”

Desigur, ea spune o mulțime de lucruri, dar totul trebuie să se îmbine perfect, iar când vine Duhul lui Dumnezeu, El îmbină tot Cuvântul și Îl face să reflecte o Lumină mare, aceasta fiind Isus Hristos. Amin.

Cele douăsprezece pietre erau douăsprezece temelii: Ruben, Gad și așa mai departe până la Beniamin: douăsprezece seminții, douăsprezece pietre.

În Ierusalimul ceresc, fiecare temelie va fi așezată pe unul dintre patriarhi.

Fiți atenți la acele pietre, deoarece mai am o întrebare și veți vedea că patriarhii reflectă și altceva.

18. Ce reprezintă cele patru făpturi vii din Apocalipsa 5?

Frate Neville, dacă ai la îndemână o Biblie, să citim de acolo. Să începem de la versetul 5:

„Și unul dintre bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceteți ale ei.”

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise pe tot pământul.”

Aș vrea să vorbesc despre cele șapte Duhuri și despre cei șapte ochi pe care-l are Mielul, dar acum trebuie să ne ocupăm de întrebarea acestui frate.

Deci: *„El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.*

Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni, s-au aruncat la pământ înaintea Mielului...”

Dacă observați, aici se vorbește despre cele patru făpturi vii. Haideți să citim puțin:

„...având fiecare câte o alăută și potire de aur cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu...” (și au continuat să se închine Domnului).

Dacă sunteți atenți, aceste făpturi vii aveau înfățișări diferite. Astfel, *„cea dintâi semăna cu un leu; a doua semăna cu un vițel; a treia avea fața ca a unui om; și a patra semăna cu un vultur care zboară.”* Ele nu mergeau niciodată înapoi, deoarece nu aveau cum, și aceasta pentru că erau pline de ochi și pe dinainte și pe dinapoi. (Apocalipsa 4.7,6b).

Câți dintre voi își amintesc vremea când m-am ocupat aproape doi ai de cartea Apocalipsei? Desigur, cei mai în vârstă își amintesc aceasta.

Vedeți, ele nu puteau merge înapoi pentru că în orice direcție s-ar fi dus erau tot cu fața. Fiecare din aceste făpturi vii avea patru fețe (Ezechiel 1.6), așa că dacă o luau într-o parte, mergeau ca omul; dacă o luau în partea cealaltă, mergeau ca leul; dacă mergeau invers, mergeau ca vițelul; iar dacă o luau încolo, mergeau ca vulturul. Vedeți? Nu aveau cum să meargă înapoi, ci de fiecare dată mergeau numai înainte.

Voi răspunde repede pentru că nu vreau să stau mult la această întrebare.

În Biblie, făpturile vii (simbolizate prin animale), înseamnă o putere. Ați văzut? Aceste animale nu veneau din mare și nici din altă parte, ci stăteau înaintea scaunului de domnie și se închinau lui Dumnezeu.

Cele „patru făpturi vii” înseamnă „patru puteri” care se ridică pe pământ: cele patru Evanghelii: Matei, Marcu, Luca și Ioan; nici una dintre ele nu se contrazice cu celelalte.

Dacă Evanghelia merge înainte „*ca un Leu*”, este neînfricată, vitează, stăpânitoare și înfricoșătoare ca un leu. Dacă merge „*ca fața unui om*”, este înțeleaptă și abilă ca un om; dacă merge „*ca un vultur care zboară*”, are aripi puternice și ajunge pe cele mai înalte culmi. Înțelegeți ce vreau să spun? Iar dacă merge „*ca un vițel*” este vita de povară și de jertfă care duce greul Evangheliei.

Deci cele patru făpturi vii sunt cele patru

Evangelii: Matei, Marcu, Luca și Ioan, cele patru Evanghelii care răsună în prezența lui Dumnezeu.

Dacă ați observat, ele aveau ochi și în față și în spate, ceea ce înseamnă că totul se reflectă pe fiecare parte. Ele vedeau oriunde se duceau, iar aceasta este puterea Evangheliei care este vestită. Da, ea are înțelepciunea unui om, agerimea unui vultur, tăria unui vițel și puterea și îndrăzneala unui leu.

Înțelegeți? Cele patru fapte vii din Apocalipsa 5 sunt cele patru Evanghelii.

În ordine. Să vedem acum întrebarea următoare.

19. Cine sunt cei douăzeci și patru de bătrâni?

Este simplu. Putem merge chiar acolo să citim. Cei douăzeci și patru de bătrâni stăteau înaintea scaunului de domnie. Pentru a vedea aceasta, vom citi din Apocalipsa 4.10:

„...cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau:

„Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile prin voia Ta și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute.”

Cei douăzeci și patru de bătrâni. Bătrânul este un supraveghetor. Observați! Sunt doisprezece patriarhi și doisprezece apostoli. Doisprezece stăteau într-o parte și doisprezece în partea cealaltă. Da, într-o parte erau patriarhii, Vechiul Testament, iar în partea cealaltă erau apostolii, Noul Testament.

Nu le-a zis Isus ucenicilor Săi: „*Veți șede pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel*”?

În cetate va fi și un Pom, Pomul Vieții, care va sta pe cele două maluri ale râului și va rodi douăsprezece feluri de rod. El va da rod în fiecare lună, ceea ce înseamnă că va rodi douăsprezece feluri de roade în fiecare an care trece, deoarece sunt douăsprezece luni. Înțelegeți?

Deci **cei douăzeci și patru de bătrâni sunt cei doisprezece patriarhi și cei doisprezece apostoli**, și ei vor sta înaintea scaunului de domnie.

Acum să vedem următoarea întrebare.

20. Ce înseamnă „firul roșu” din Geneza 38?

„Firul roșu...” Dacă vă amintiți, este vorba de Iuda și Tamar. Iuda și-a căsătorit unul dintre fii cu această femeie numită Tamar. După o vreme, bărbatul femeii a murit fără să aibă copii cu ea, așa că conform Legii fiul următor trebuia s-o ia de nevastă pe soția fratelui său și să ridice sămânța celui mort. Dar cel de-al doilea fiu nu a vrut să ridice sămânța fratelui său și Domnul l-a omorât. Iuda mai avea un fiu, dar pentru că era încă

mic, i-a zis noiei sale: „Așteaptă până când va crește acest fiu, ca să te poți mărita cu el.” (Geneza 38.11).

Când tânărul a ajuns la vârsta când trebuia să se căsătorească cu fosta soție a celor doi frați mai mari, Iuda nu i-a dat-o de nevastă cum promisese.

După o vreme, Iuda s-a dus la cei ce tundeau oile, iar cineva a anunțat-o pe Tamar de vizita socrului ei. Atunci, văzând că fusese înșelată în așteptarea ei, tânăra femeie și-a lepădat hainele de văduvă și s-a îmbrăcat ca o curvă, s-a acoperit cu o mahramă ca să nu fie recunoscută de Iuda și s-a așezat pe drumul pe care avea să treacă acesta.

Când a trecut pe acolo, Iuda a luat-o și a trăit cu ea fără să știe că era nora lui. Când i-a cerut să facă acest lucru, femeia l-a întrebat: „Ce-mi dai ca să te culci cu mine?” (v. 16b).

El a răspuns: „Am să-ți trimit un ied din turma mea.”

„Îmi dai un zălog până îl vei trimite?” Și astfel, i-a dat inelul, lanțul și toiagul său.

Când au venit să-i aducă iedul, slujitorii lui Iuda nu au mai găsit „curva”, pentru că ea nu era o curvă.

Timpul a trecut și după o vreme, Tamar a arătat că avea să fie mamă. Atunci unii au mers și i-au spus lui Iuda:

*„Iată că Tamar, noră-ta, a curvit și a rămas
însărcinată în urma curviei ei.”*

*Auzind aceasta, Iuda a zis: „Scoateți-o afară și să
fie arsă!”*

După ce au scos-o afară, ea a trimis să spună socrului
ei: *„De la omul acela, ale cui sunt lucrurile acestea, am rămas eu
însărcinată; vezi, dar te rog, al cui este inelul, lanțul și toiagul acesta?”*

*Iuda le-a cunoscut și a zis: „Ea este mai puțin
vinovată decât mine, fiindcă n-am dat-o de nevastă fiului meu.”*

Când a venit timpul să nască, ea a avut gemeni. După
vechiul obicei evreiesc, copilul care se naștea primul, primea dreptul de întâi
născut. Amintiți-vă că acesta era primul ei născut, deoarece nici unul dintre
fiii lui Iuda nu avuseseră copii cu ea.

În timpul nașterii, unul dintre copii a scos mâna
înainte, iar moașa i-a legat de ea un fir roșu, zicând: *„Acesta a ieșit cel
dintâi.”*

Aceasta vorbea despre răscumpărarea care avea să vină
prin întâiul născut al fecioarei Maria.

Dar el a tras mâna înapoi, și a ieșit frate-său.

Atunci moașa a zis: „Ce spărtură ai făcut!” De ce ai făcut aceasta, căci
celălalt are dreptul de
întâi născut.

Aceasta este Geneza 38. Înțelegeți?

Întâiul născut a rămas sub Legea răscumpărării până la venirea Domnului Isus Hristos.

Eu v-am mai vorbit despre acel măgăruș. Chiar dacă ochii lui erau încrucișați și urechile îi atârnavă blege, dacă avea dreptul de întâi născut, în locul lui trebuia să moară un miel nevinovat și fără cusur. Așa este.

Acesta era dreptul de întâi născut. Primul copilăș a scos mâna, iar ei au văzut-o. El a scos-o ca să arate că ieșise primul, iar moașa a legat acel fir roșu de ea; dar după aceea a tras-o înapoi. Vedeți?

Dar fără discuție, el era primul. Acesta era firul roșu. **Peste tot în Biblie, firul roșu înseamnă răscumpărare.** El prefigura venirea Domnului Isus, Întâiul născut.

Primul cal născut, primul vițel născut sau orice alt animal care se naștea primul, era sub Legea răscumpărării și trebuia să fie răscumpărat; totul trebuia să fie răscumpărat. Aleluia!

O, aceasta îmi dă fiori! Înțelegeți? Legea spunea că întâiul născut trebuia răscumpărat.

Binecuvântat să fie Numele Domnului.

Când S-a născut Isus Hristos, El a răscumpărat întreaga lume. Sigur că da. El a fost Răscumpărătorul. Toată răscumpărarea este

În El și nu poți ajunge la ea pe nici o altă cale: nu prin fapte bune, nu prin aderarea la o biserică, nici prin altceva de felul acesta, ci trebuie să vii prin acel fir roșu, prin acel Răscumpărător, prin Răscumpărătorul înrudit.

În ordine. Următoarea întrebare este:

21. Ce daruri se vor trimite în legătură cu moartea celor doi proroci din Apocalipsa 11?

Vai, frate Palmer, pui niște întrebări...

Am văzut că „firul roșu” însemna „răscumpărarea”, iar în continuare vom lua întrebarea aceasta: **Ce daruri se vor trimite în legătură cu moartea celor doi proroci din Apocalipsa 11?**

Aceasta va răspunde la întrebarea despre evrei pe care mi-a scris-o aseară un prieten de-al meu care este predicator.

Evreii mai au încă trei ani și jumătate care li s-au făgăduit. Câți dintre voi știu aceasta? Li s-au promis șaptezeci de săptămâni, și scrie că la mijlocul ultimei săptămâni Mesia va fi stârpit.

Hristos a predicat trei ani și jumătate, apoi a fost omorât. El a predicat exact trei ani și jumătate.

... Apoi a fost ridicată urâciunea: Moscheea lui Omar,

care a fost construită pe locul sfânt, așa cum a spus Dumnezeu cu două mii cinci sute de ani înainte de a se întâmpla. Prorocul a văzut acest lucru și a spus: „*Neamurile vor avea stăpânire acolo, până se vor împlini vremurile neamurilor.*”

Acum au mai rămas încă trei ani și jumătate făgăduiți.

Dacă ați observat, cei doi martori din Apocalipsa 11 prorocesc o mie două sute șazeci de zile, adică exact trei ani și jumătate, iar când își vor încheia lucrarea, vor fi omorâți.

Ei merg la evrei după răpirea bisericii dintre neamuri. Biserica va merge Acasă pentru ospățul de nuntă, așa cum a fost luată Rebeca în casa lui Avraam, când s-a căsătorit cu Isaac. Rebeca și Isaac au luat în stăpânire tot ceea ce avea Avraam; totul i-a revenit lui Isaac. Absolut.

Dar aceasta nu se putea întâmpla înainte de căsătoria lui Isaac. O, aleluia!

Vedeți ce tip desăvârșit pentru Hristos și Mireasa SA?

Când are loc nunta Mielului și a Miresei în cer, ea intră în stăpânirea tuturor lucrurilor alături de Mirele ei. Absolut.

Isaac și Rebeca au intrat în stăpânirea tuturor lucrurilor. În timp ce în cer, în slavă se desfășoară această ceremonie: căsătoria Miresei dintre neamuri cu Prințul păcii, Fiul lui Dumnezeu, pe pământ sunt cei trei ani și jumătate în care vor proroci Moise și Ilie.

Moise nu a fost îngropat niciodată, ci trupul lui a fost luat. El nu a putrezit, deoarece era un tip desăvârșit spre Hristos. Acesta este motivul pentru care a fost luat de îngerii. Nici chiar diavolul nu știe ce s-a întâmplat cu el, iar Biblia spune că s-a certat cu arhanghelul Mihail pentru trupul lui. (Iuda 9); dar Dumnezeu l-a răpit la ceruri.

Când Ilie, un alt proroc al Domnului era aici și călătoria lui a ajuns la sfârșit, a coborât la Iordan, și-a dat jos mantaua, a lovit cu ea apa și aceasta s-a despărțit dându-i voie să treacă prin mijlocul ei pe uscat.

Văzând că este urmat de Elisei, Ilie l-a întrebat: „De ce mă urmărești?”

„Pentru că doresc o dublă măsură din Duhul tău”, a răspuns acesta.

„Greu lucru ceri”, a zis Ilie, „dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine...” (2 Împărați 2.10).

Elisei și-a ținut privirea ațintită asupra lui, iar după un timp a văzut cum a coborât din cer un car de foc tras de cai de foc, iar Ilie s-a suit în el și a fost ridicat în slavă.

El nu a gustat niciodată moartea, ci a fost mutat dincolo, ceea ce înseamnă că trebuie să vină înapoi și să moară.

Dacă îi veți urmări pe acești doi proroci din Apocalipsa 11, veți vedea că fac exact aceleași lucruri pe care le-au făcut Moise și Ilie.

Poate spuneți: „Frate Branham, nu cumva vrei să spui că Moise și Ilie sunt și acum în viață?” Absolut!

Pe muntele schimbării la față, înainte ca Isus să ajungă la Calvar, au apărut Moise și Ilie și au vorbit cu El. Sigur că da. Ei nu sunt morți, nu au murit niciodată, dar sunt ființe muritoare și trebuie să moară. Acum, ei așteaptă în slavă venirea aceluiași moment, iar atunci se vor întoarce și vor propovădui exact trei ani și jumătate, sub ungera Duhului Sfânt. Înainte de aceasta, binecuvântările sunt luate de la neamuri, Biserica Mireasă este răpită, iar biserica rece și formală urmează să fie „hăituită de câinii” comuniștilor și ai catolicilor.

Cei doi proroci vor proroci trei ani și jumătate, iar Biblia spune că după aceea vor fi uciși pe străzile cetății care, în înțeles duhovnicesc se cheamă „Sodoma și Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul nostru, adică în Ierusalim.

Ei vor zăcea pe stradă timp de trei zile și jumătate, apoi duhul de viață va intra în ei și se vor ridica.

Da, ei trebuie să moară la fel ca toți ceilalți oameni.

Ei propovăduiesc împotriva răului și fac să se coboare foc din cer. Cine a făcut acest lucru? Vedeți? Ei aduc urgii din cer și lovesc pământul de câte ori vor; aduc foc din cer și închid cerul să nu plouă.

Cine sunt ei? Chiar Moise și Ilie. Da, iată cine sunt cei doi proroci!

Ei vor chinui lumea cu propovăduirea lor și îi vor aduce pe evrei la pocăință. Când Îl vor vedea pe Isus venind să-Și ia Mireasa, ei vor spune: „Iată, acesta este Dumnezeuul nostru pe care L-am așteptat. El este!” Dar El nu vine pentru ei, ci pentru Mireasă.

Când Iosif s-a dus în Egipt, el nu i-a luat cu sine pe frații săi, ci doar mireasa lui era acolo. Desigur. Dar când s-a descoperit fraților săi, nu era nimeni altcineva de față. Acesta este adevărul. Chiar și soția sa era plecată de acolo.

Când Isus Se va descoperi evreilor, acolo nu va fi nimeni altcineva afară de ei.

Când s-a descoperit fraților săi, aceștia credeau că îi va ucide, fiindcă le-a zis:

„Eu sunt Iosif, fratele vostru”, după care a început să plângă.

„O”, și-au zis ei, „acum știm că ne va ucide!”

La fel se va întâmpla și cu evreii. Ei vor avea neazuri, vor fi prizoniți și alungați înapoi în patria lor; vor fi împinși spre Muntele Carmel, asemenea unei turme de oi.

Când Domnul Isus va veni să-Și ia Mireasa, ei Îl vor vedea și vor spune: „El este Acela pe care L-am așteptat. Iată că a venit!” Da, El Se va ridica și tămăduirea va fi pe aripile Lui. (Maleahi 4.2). Așa este.

Iar biserica, rămășița iudeilor, va primi propovăduirea celor doi proroci. Când își vor încheia lucrarea, ei vor fi uciși și vor zace în piața cetății, care în înțeles duhovnicesc se cheamă „Sodoma și Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul nostru, iar ei își vor trimite daruri (Apocalipsa 11.10), așa cum face lumea.

Da, frate Palmer. Priviți în urmă, în Istoria romanilor, și veți afla că în toată lumea a existat o singură națiune în care se trimiteau daruri după o bătălie câștigată: în Imperiul Roman.

Acesta este motivul pentru care spun eu că antihristul, fiara, se ridică din Roma. Ea nu se poate ridica din Moscova. Sigur că nu! Balaurul roșu care așteaptă să mănânce copilul femeii, vine de la Roma. Nu așa s-a întâmplat și cu Isus? Unde se afla diavolul acela? Cine era el? Cezar August, care a dat poruncă să fie omorâți toți copiii până la vârsta de doi ani.

„Balaurul roșu, fiara” înseamnă „o putere”. Puterea romană a susținut prigoana, încercând să-L găsească pe Pruncul Isus Hristos.

De fiecare dată când romanii păgâni din vechime aveau o mare victorie, își trimiteau daruri ca amintire (pietre albe și alte lucruri de felul acesta).

Prin urmare, aici este vorba de darurile trimise de biserica romană. Absolut! Chiar așa este.

Eu am fost la Vatican și am putut vedea că ceea ce spune Biblia este întocmai. Papa are o coroană triplă pe care scrie: „**VICARIVS FILII DEI**”, și toate celelalte lucruri. Ei sunt un grup religios care

guvernează fiecare națiune de sub soare.

Eu nu am nimic împotriva catolicilor. Nu, domnilor. Ei sunt la fel de buni ca toți ceilalți oameni, dar conform Bibliei religia lor este greșită, și dacă Biblia are dreptate, ei nu au!

Ei spun: „Nu contează ce spune Biblia, ci ce spune biserica!”

În ce ne privește, noi credem că Biblia este Autoritatea supremă, Absolutul, fiindcă ea este Cuvântul lui Dumnezeu.

Așadar, în Apocalipsa scrie că ei își vor trimite daruri (aceste pietre), iar Biblia ne spune aici în Apocalipsa că „*cine are înțelepciune, să socotească numărul fiarei.*” Cine are înțelepciune, să facă aceasta. Cine are înțelepciune s-o facă?

Vedeți ce mică este biserica?

Un tânăr foarte sincer m-a întrebat în dimineața aceasta despre darurile duhovnicești, despre vorbirea în limbi. Cred că în curând va fi predicator.

Despre biserică i-am spus: „O mare parte din ea este condusă de firea pământească, dar noi nu vrem aceasta, ci dorim Adevărul. După El tânjim!”

În ce privește darurile, atunci când Dumnezeu dă un dar, acela se va manifesta singur, deoarece Dumnezeu le-a dat bisericii spre

zidire și sfătuire, dar dacă unul se ridică să dea o învățătură, altul să spună ceva în limbi sau să citească un psalm, aceasta ar duce numai la contraziceri.

Antihristul are o parte adevăr și o parte minciună. El pervertește totul: acesta este imperiul roman religios care trimite daruri firești. Și Dumnezeu trimite daruri biruitorilor Săi, dar El le dă daruri duhovnicești, pe când romanii își trimit unii altora daruri firești.

Noi credem că Duhul Sfânt este Duh și că ÎL primim prin botezul care vine de sus. În schimb, biserica catolică învață că Duhul Sfânt este „sfânta euharistie”, adică „trupul lui Hristos” pe care Îl primești când iei pâinea și vinul.

Noi credem că este doar o bucată de pâine, și nu trupul lui Hristos. O vom lua și noi peste câteva minute. Noi credem că ea simbolizează trupul lui Hristos, nu că este trupul Lui. Aceasta este diferența dintre doctrina catolică și cea protestantă.

Biserica catolică spune: „Pâinea este trupul lui Hristos și biserica are putere să o transforme!”

Ați văzut vreodată vreun catolic trecând pe lângă o biserică? Se pleacă și își face cruce. Cauza este luminița care arde în altarul bisericii, acolo unde se află pâinea pentru împărtășanie. „Aceasta (spun ei) este trupul lui Hristos. Când mănânci această pâine, mănânci trupul lui Hristos, după ce ți-ai mărturisit păcatele.”

Noi spunem că ea doar simbolizează trupul lui Hristos și că nu este decât o bucată de pâine. Chiar dacă n-ar fi pâine, ci altceva, ar fi același lucru: un simbol.

22. Cum îi vom judeca noi pe îngerii?

Cum îi vom judeca? **Prin faptul că suntem fii și fiicele lui Dumnezeu.** Îngerii sunt slujitori, în timp ce noi suntem fii și fiice. De aceea, conform 1 Corinteni 6.3, îi vom judeca pe acești îngerii. Așa este.

23. Ce înseamnă că femeia trebuie să poarte părul lung din pricina îngerilor?

Cineva să deschidă Biblia la 1 Corinteni 11 și vom vedea despre ce este vorba, dați-mi voie să mă uit puțin, apoi vom citi repede și vom clarifica lucrurile.

Eu am ceva de spus în legătură cu celălalt verset de aici și nădăjduiesc că Domnul ni-l va descoperi așa cum este.

Acum ascultați cu atenție, cu foarte multă atenție, ca să puteți înțelege. Luați toate părerile preconceptuate și puneți-le în buzunarul de la vestă, împreună cu toate comentariile. Ascultați cu atenție pentru că este „Așa vorbește Domnul”:

„Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos (Prin aceasta, Pavel vrea să spună: „Urmați-mă, așa cum Îl urmez eu pe Hristos).

Vă laud în toate privințele că vă aduceți aminte de mine, și că țineți învățăturile întocmai cum vi le-am dat.

Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos.”

Vedeți cum este ordinea? Dumnezeu, Hristos, bărbatul și femeia.

„Orice bărbat care se roagă sau proorocește cu capul acoperit își necinstește Capul său.

Dimpotrivă, orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul dezvelit își necinstește capul ei...” Imediat veți vedea că învelitoarea femeii este părul.

„...pentru că este ca una care ar fi rasă (aceasta înseamnă că dacă vrea să-și taie părul, atunci să se radă).

Dacă o femeie nu se învelește, să se și tundă! Iar dacă este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se învelească.”

Imediat ajungem la întrebarea care a fost pusă. Bine.

Conform Bibliei, este greșit ca o doamnă să își taie părul. Acum ascultați și veți vedea dacă Biblia nu-i dă unui bărbat dreptul să-și lase soția dacă își taie părul; vedeți dacă nu este așa.

„Bărbatul nu este dator să-și acopere capul (adică să aibă părul lung), pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului.”

V-ați gândit vreodată la aceasta?

Mă voi opri puțin aici pentru că aș vrea să înțelegeți bine. Țineți minte că eu am văzut zeci de mii de femei cumsecade (multe dintre ele stau în seara aceasta aici, în biserică), care au părul scurt și sunt creștine.

Surorilor, eu nu dau vina pe voi, ci pe învățătura pe care ați primit-o. Înțelegeți?

Aceasta este. Predicatorul vostru nu v-a spus niciodată acest lucru, dar dacă este vorba de femeile de aici de la Tabernacol, ele sunt vinovate pentru că noi le spunem mereu aceasta.

Acum fiți atenți!

„Bărbatul...” Cine vorbește aici? Uneori, câte o doamnă spune: „O, Pavel era un bătrân care ura femeile!”

Ei bine, dacă tot vorbim despre aceasta, haideți să deschidem la Galateni 1.8 și să vedem ce spune Pavel despre acest lucru. Deci Galateni 1.8:

„Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer, ar

*veni să vă propovăduiască o Evanghelie
deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema.”*

Cu alte cuvinte: „Nu mă judecați pe mine, ci judecați-L pe El!” Înțelegeți?

*„Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că
el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului.”*

Fiți atenți la versetul următor:

*„În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci
femeia din bărbat;*

*și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia
pentru bărbat.”*

Eu vă spun aceste lucruri cu dragoste și blândețe, și
nădăjduesc că așa veți și înțelege. Ca unul care am călătorit prin întreaga
lume, pot să vă spun că dintre toate
țările, America are una dintre cele mai josnice și degradante legi în privința
femeilor.

În legătură cu ceea ce le este îngăduit, fraților,
Parisul, Franța, ar fi un „zgârie nori” pe lângă America. Aceasta este o
rușine!

Ați știut că femeia este dumnezeul Americii? Dacă
vreți, pot să vă dovedesc aceasta cu Biblia. Într-adevăr.

Vă dați seama că am ajuns într-un asemenea hal, încât biserica catolică ne poate strecura liniștită doctrina ei despre fecioara Maria?

Dacă nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat, cum vă veți închina unei femei? Aceasta a început la Paris și s-a stabilit la Hollywood, așa că acum Parisul trebuie să vină la Hollywood ca să se alinieze liniei modei. Aceasta este căderea femeilor americane.

Ce se întâmplă? Națiunea noastră a ajuns în punctul în care se iau slujbele de la bărbați și se dau femeilor, așa încât aproape 90% din ele au ajuns prostituate sau curve.

Starea în care au ajuns bărbații se datorează, desigur, faptului că locurile lor de muncă au fost ocupate de femei. Au decăzut atât de mult încât au pus femei ca ofițeri responsabili cu ordinea publică pe stradă. Aceasta este o rușine pentru țara ta! Da, domnilor. Ce aveți de gând să faceți în privința aceasta?

„Dar tu ce faci, frate Branham?” Eu trebuie să respect aceste lucruri pentru că sunt cetățean american. Trebuie să fac ceea ce spun „șefii”.

Dacă o femeie își pierde respectul de sine, este ruınată!

Tot astfel, dacă o biserică își pierde respectul față de păstorul ei, este pierdută; iar dacă o națiune își pierde respectul față de Curtea Supremă și hotărârile ei, este ruınată. Acesta este adevărul.

Noi trebuie să respectăm aceste lucruri pentru că ei sunt șefii. Vedeți?

Dar de la început nu a fost așa! Absolut.

Știați că în Geneza Dumnezeu i-a spus Evei că bărbatul va stăpâni asupra ei? Spuneți așa ceva în America și veți vedea ce vi se va întâmpla. Nici gând de așa ceva, fiindcă acum femeia este stăpână asupra bărbatului.

Totuși, dacă ar fi nevoie, aș putea să aduc zeci de femei decente.

Să nu credeți că spun că femeia nu trebuie să lucreze: poate unele au soțul bolnav și trebuie s-o facă. Dar dacă nu sunt nevoite, nu trebuie să lucreze, deoarece locul lor este acasă. Acolo este micul lor castel. Exact acesta este locul în care ar trebui să stea.

Dar femeile americane ar muri dacă nu le scoți să ia masa în oraș. Să nu uitați însă că până și în cazul animalelor, atunci când femela se impune peste mascul întreaga rasă este degradată.

În general, la animale și păsări femela este mai urâtă decât masculul. Uitați-vă la cerb, la fazan, la cocoș, etc. ei sunt întotdeauna mai frumoși decât femelele. Femela stă în cuib și își crește puii. Ea se ascunde de șoim, de șarpe, de coiot, etc. ca să-și poată crește micuții, dar rasa în care predomină frumusețea femeii este întotdeauna o rasă degradată.

Din câte știu, Africa este singurul continent în care trăiește o pasăre mică, o specie în care femela este mai frumoasă decât

masculul.

Pasărea aceea este de-a dreptul prostituată. Astfel, ea umblă și își găsește un partener, pe care îl lasă apoi să-i clocească ouăle, iar ea pleacă în căutarea altuia. Chiar așa este. Înțelegeți ce vreau să spun?

Un tânăr din Kentucky mi-a spus acum câteva zile că la o anumită fabrică de acolo lucrează opt sute de femei, după care a adăugat: „Mi-aș permite să spun că patru sute dintre ele sunt prostituate de stradă, deși sunt căsătorite și au copii.”

Unul și-a luat soția de acolo și a bătut-o cu o scândură, încât era gata s-o omoare. Altul s-a dus la un bărbat să-l împuște; altul s-a dus să se bată cu cuțitul... O, aceste lucruri n-ar trebui să se întâmple niciodată! Nu este bine!

Puneți femeia înapoi în bucătărie, acolo unde îi este locul și totul va fi în ordine. Trimiteți-o la serviciu și veți vedea cum se pierde.

Femeile americane strâmbă din nas și zic: „Aceasta n-are nici o legătură cu mine!” sau: „Aș vrea s-o văd și pe asta!”

Desigur, voi trebuie să vă purtați în felul acesta pentru că așa a spus Biblia că veți face. Trebuie s-o faceți.

Mai demult, dacă în biserica metodistă o femeie își tăia părul era scoasă afară. Într-adevăr, ei făceau aceasta, și nu numai ei ci și nazarineii, Sfinții Pelerini, penticostalii, etc.

Ce s-a întâmplat după aceea? Vă spun eu.

Ați primit la amvon niște muieratici care se tem că-și vor pierde bonul de masă sau că vor fi excomunicați, că vor fi dați afară din biserică. Ei nu au îndrăznit să rămână neclintiți pe Cuvântul lui Dumnezeu, fie că acesta rănește sau nu. Acesta este adevărul.

Ascultați însă ce vă spun: Bărbatul este stăpânul!

Femeilor, să nu credeți că veți putea conduce casa, pentru că nu voi sunteți stăpânele! Categorie. Desigur nu sunteți sclave, dar sunteți numai niște ajutoare.

Bărbatul trebuie să aibă stăpânire asupra soției sale și să răspundă de ea, deoarece Dumnezeu îi va cere socoteală pentru ea.

Haideți să citim ca să vedem dacă Dumnezeu spune aceasta sau nu:

„Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu...”

Dumnezeu nu este femeie, ci Bărbat. Știți la ce mă gândesc când ei spun că fecioara Maria mijlocește pentru noi? La marea zeiță Diana, pentru care Pavel i-a mustrat cu asprime pe oameni. El a zis clar: „Dumnezeu nu este o femeie!”

O piatră căzuse pe câmp, iar ei ziceau că zeița le-a aruncat chipul din cer. Acesta este motivul pentru care femeia din Corint și

celelalte care se închinau Diane, voiau să devină predicatori. Ele ziceau: „Duhul ne-a spus că putem să predicăm.”

Dar Pavel le-a zis: „Ce? De la voi a plecat
Cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns el?”

*Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de
Dumnezeu, să înțeleagă că, ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului.*

*Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este
îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea.”* (1 Corinteni
14.36,37,34). Exact.

Aceasta o spune Scriptura. Vedeți? În ziua judecății,
Dumnezeu le va cere socoteală predicatorilor pentru aceasta.

Ascultați-mă! Voi spuneți: „Bine, dar eu așa am fost
învățat.” Este adevărat, dar acum știi deja mai mult. Desigur.

Dacă iei un medicament și cineva îți spune că este
arsenic, iar tu continui totuși să-l iei, vei fi singurul vinovat pentru ceea
ce va urma. Corect?

Să mergem mai departe:

*„În adevăr, nu bărbatul a fost făcut pentru femeie,
ci femeia pentru bărbat;*

și nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat.

De aceea femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei.”

Ați citit vreodată acest lucru? Este scris în 1 Corinteni 11.10. Dacă observați, **se vorbește despre „prezența îngerilor”, pentru că îngerii sunt mesageri, trimiși. Uitați-vă din nou la faptul că este scris cu „î” mic. Acolo unde se vorbește despre Îngerii din cer se scrie cu „Î” mare. Unde scrie cu „î” mic, este vorba despre bărbați, despre trimiși.**

„Totuși, în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie.

Căci dacă femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul prin femeie, și toate sunt de la Dumnezeu.

Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu dezvelită (cu părul scurt)?”

Fiți atenți acum:

„Nu vă învață chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung?”

Voi spuneți: „Bine, dar ce contează aceasta?” Sigur că contează. Nu vedeți despre ce vorbește Pavel?

Despre păr, despre părul lung, fiindcă femeia trebuie să aibă părul lung.

Acum versetul 14:

„Nu vă învață chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung?”

Ați înțeles? Este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung, deoarece părul lung este pentru femeie, nu pentru bărbați, și aceasta pentru că Dumnezeu l-a făcut pe bărbat diferit de femeie: atât în privința organismului, cât și în ceea ce privește aspectul exterior și toate celelalte.

Biblia spune că dacă o femeie se îmbracă cu pantaloni sau cu orice altă haină bărbătească, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, o priveliște murdară și stricată, iar El îi va cere socoteală pentru aceasta.

De cine vreți să ascultați, căci cea care vă cere aceste lucruri este Biblia, nu un om. Cu toate acestea, voi priviți în jur și ziceți: „Bine, dar eu cred că femeilor le stă bine cu pantaloni!” Dumnezeu le-a făcut altfel și vrea ca ele să se îmbrace altfel.

Biblia spune: *„Dacă o femeie poartă îmbrăcăminte bărbătească, este o urâciune...”* (Deuteronom 22.5). Știți ce înseamnă „urâciune”? Ceva care este scârbos înaintea lui Dumnezeu, iar dacă marele laHVeH privește spre pământ și te vede ca pe o scârbă... O, Doamne!

Doamnelor, unele dintre voi vă lăsați fiicele de 18-20

de ani să iasă pe stradă îmbrăcate în felul acesta, iar voi faceți la fel: ieșiți pe stradă îmbrăcate cu pantaloni sau aproape goale; cu niște haine care vă fac să păreți ceva ce nu sunteți, fiindcă vă îmbrăcați cât se poate de provocator. S-ar putea să fii nevinovată față de soțul tău, dar dacă ieși afară și un bărbat se uită după tine pentru că te-ai arătat în felul acesta, în ziua judecării vei fi găsită vinovată și va trebui să răspunzi pentru că ai preacurvit cu fiecare bărbat care s-a uitat la tine și te-a dorit. Așa spune Biblia, nu eu.

Ea spune: *„Oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.”* (Matei 5.28), iar voi sunteți vinovate pentru aceasta.

Vei veni la judecată și vei spune: „Doamne, Tu îmi cunoști inima și știi că nu am preacurvit niciodată, ci am fost credincioasă soțului meu”, dar acolo va fi un bărbat, apoi altul și altul: 15, 20, 30 sau 40 de bărbați care vor spune: „Ești vinovată de preacurvie!”

De ce? Pentru că ai atras atenția prin felul în care te-ai îmbrăcat și i-ai făcut să te dorească.

„Bine”, vei spune, „dar aceasta nu are nici o legătură cu mine!” Nu? Dar de ce ți-ai arătat trupul în felul acesta, când Dumnezeu ți-a spus să nu te îmbraci așa pentru că dacă o faci, ești o urâciune? Cu toate acestea, te-ai dus să vezi: „Cine o iubește pe Susy” sau cum se numește, iar apoi ai încercat s-o imiți.

Ați aflat ce s-a întâmplat cu soțul acestei femei? Ați văzut cu toții ce s-a scris de curând în ziar? S-a întâmplat când era la Casper, Wyoming. Cum îl cheamă? Individul acela din „Noi o iubim pe Susy”, sau cum s-o fi numind. Este ceea ce

vedeți voi joi seara când rămâneți acasă, în loc să veniți la rugăciune. Cum îi spune? „Noi o iubim pe Susy?” Nu? Dar cum? (O soră spune: „Eu o iubesc pe Lucy.” Da... Deci „Eu o iubesc pe Lucy”. Soțul ei a fost prins la Rene, Nevada, cu o fată de culoare cu care trăia de câțiva ani. Da, iar voi stați acasă și vă uitați la așa ceva, în loc să veniți să auziți Evanghelia.

Femeia a recunoscut totul! O, îndurare!

Binecuvântată să-ți fie inima, frate.

Vedeți? Nimic nu este curat, în afară de Isus Hristos.

Voi spuneți: „Vai, uitați-vă la oamenii aceia!”

Corbii mâncători de mortăciuni sunt păsări frumoase, ceea ce înseamnă că tu nu poți judeca o pasăre după penele ei. Înțelegeți? Să nu uitați aceasta!

Acum fiți atenți!

„Nu vă învață chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung?”

Pe când pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung (În versiunea

engleză scrie: „Dar dacă o femeie are părul lung, aceasta este o cinste pentru ea).

Oare despre ce vorbește Pavel aici? Despre pălăria pe

care o poartă femeile catolice la biserică? Sau despre baticuțul de pe vârful capului? O, nu! Aici se vorbește despre păr. Astfel, **dacă o femeie își taie părul, își taie slava și nu îi este îngăduit să se roage.**

Priviți cum scrie în continuare:

„Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu dezvelită?”

Ni se spune că dacă trebuie să-și taie părul, să se radă, să fie cheală, dar în felul acesta își necinstește capul, ceea ce este o rușine deoarece Cuvântul spune că trebuie să fie învelită.

Eu nu fac decât să citesc din epistola lui Pavel, în rest, totul depinde de voi. Înțelegeți?

„Pentru o femeie este o podoabă (cinste) să poarte părul lung. Pentru că părul i-a fost dat ca învelitoare a capului.”

Spune cumva Pavel că i-a fost dată o pălărie? Voi catolicele și protestantele spuneți: „Merg la biserică așa că trebuie să-mi pun o pălărie pe cap.”

Ba nu! Dimpotrivă, trebuie să vă lăsați părul să crească. Aceasta este diferența, înțelegeți?

„Pentru că părul i-a fost dat ca învelitoare a capului (și este rușinos să vină la biserică și să se roage fără învelitoare).

Dacă iubește cineva cearta de vorbe, noi n-avem un astfel de obicei și nici bisericile lui Dumnezeu.”

Dacă vreți să vă certați în legătură cu aceasta, certați-vă cu Biblia.

„O”, spuneți voi, „nu este nici o deosebire... Nu contează cum este părul, ci contează cum este inima.” Este adevărat, dar dacă inima este în ordine, va fi și părul.

Dacă iubiți cearta de vorbe, mergeți înainte, dar nu uitați că Pavel a spus: *„Noi n-avem un astfel de obicei, și nici bisericile lui Dumnezeu.”*

Deci, dacă vreți să fiți urmași ai lui Cain, mergeți înainte, dar nu uitați că Pavel spune aceasta.

Nu vreau să râd pentru că nu este de râs, dar vă spun, prieteni, aceste îngăduințe date de oameni sunt o rușine.

Ascultați-mă, surorilor! Eu vreau ca voi să arătați cât se poate de bine și să vă comportați cât se poate de frumos. Așa trebuie.

Trebuie să fiți drăguțe și proaspete când soțul vostru se întoarce acasă, la fel ca atunci când vă era doar iubit. Trebuie să-l întâmpinați la ușă cu un sărut, la fel de blânde și sfioase ca atunci când l-ați sărutat la altar, în ziua când v-ați căsătorit. Așa este. Eu nu vă condamn pentru că arătați bine și vă purtați frumos, pentru că și eu vreau să fiți așa, iar Dumnezeu știe că spun adevărul.

Nu demult, am stat de vorbă cu Jack Schuller. Ați auzit de el? Este cel mai cunoscut predicator metodist.

El mi-a zis: „A venit la mine o femeie cu părul murdar, mestecând gumă, îmbrăcată doar pe jumătate, și mi-a zis:

„Soțul meu nu mă mai suportă.”

„Nu îl condamn”, i-a răspuns el

Așa este. Voi trebuie să faceți totul așa cum trebuie. Nu vă luați prospețimea și frumusețea de la Hollywood, ci luați-o din Biblie. Fiți niște doamne înaintea lui Dumnezeu; purtați-vă ca niște doamne; îmbrăcați-vă ca niște doamne; fiți curate.

Orice bărbat care îi permite soției lui să iasă în curte să taie iarba sau să meargă la plimbare aproape goală, expunându-se astfel privirilor altor bărbați, va răspunde pentru aceasta. Nu vreau să par rău, fraților, Dumnezeu îmi cunoaște inima, dar ar trebui să mă schimb total ca s-o pot lăsa pe soția mea să facă așa ceva, pentru că deocamdată eu sunt stăpânul.

Frate, este o rușine și o urâciune ca femeia să facă așa ceva!

Soră, nu vreau să te înjosesc, ci doresc doar să-ți spun adevărul. Biserica noastră nu are membri, așa că aici vine cine vrea, dar aceasta este o casă a lui Dumnezeu și desigur, vă spunem să aveți grijă cum vă îmbrăcați și ce faceți, tocmai pentru că în ziua judecății va trebui să dați socoteală pentru aceasta.

Ascultați-mă: lăsați-vă părul să crească și fiți niște doamne.

Să citim mai departe:

„Vă dau aceste învățături, dar nu vă laud, pentru că vă adunați laolaltă nu ca să vă faceți mai buni, ci ca să vă faceți mai răi.”

Mai întâi de toate, aud că atunci când veniți la adunare, între voi sunt dezbinări...” și așa mai departe. (v. 7-8).

Acum, ascultați-mă! Frate Palmer, eu nu-ți spun aceasta pe bandă: Tu predici acolo același lucru pe care îl predic și eu aici, dar știi ce este bine și ce este rău, și ca predicator știi bine că acesta este adevărul. În ordine.

Dacă observi, frate Palmer, cuvântul „înger” este scris cu „î” mic, iar în capitolul la care ne referim este vorba de bărbat și soția lui. Acesta este subiectul. De aceea sunt oamenii atât de încurcați când citesc Biblia.

Ei zic: „Dumnezeu spune aici ceva, iar dincolo spune altceva”, dar nu este adevărat. Problema este că voi v-ați îndepărtat de subiect.

Rămâneți la același subiect de discuție! Asta este tot. Iar în subiectul nostru este vorba despre bărbat și femeie.

Mai este un lucru pe care vreau să-l ating înainte de a încheia. Îmi va lua câteva minute, apoi voi încheia.

24. Unde vor fi sfinții după Împărăția de o mie de ani și ce fel de trupuri vor avea?

Cred că aceasta este cea mai frumoasă întrebare. Haideți să vedem.

Ne vom întoarce pentru câteva minute la învățătura evreiască. Dumnezeu are acest mare Izvor cu șapte culori. Câți din voi știu aceasta? Vedeți? Și câți din voi știu că Dumnezeu are șapte Duhuri? Absolut, șapte Duhuri. Mielul avea șapte ochi și așa mai departe; totul se îmbină perfect. (Apocalipsa 5.6) Acesta este Dumnezeu.

El, Logosul, a ieșit de la Dumnezeu. Logosul era Dumnezeu venind din acest Izvor într-un chip omenesc, ceea ce numim noi teofanie.

Teofania este Dumnezeu sub formă de Om. Așa am fost și noi la început.

Voi nu înțelegeți, dar așa ați fost la început. Când Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa, l-a făcut în teofanie, într-un trup duhovnicesc, iar după aceea l-a așezat în trupul de carne.

Deci mai întâi, Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul

și asemănarea Sa. Apoi, în Geneza 2.5 citim că „*nu era nici un om ca să lucreze pământul*”, și Dumnezeu l-a făcut pe bărbat, apoi din el a luat-o pe femeie. Așa este.

„Nu era nici un om ca să lucreze pământul...”

Apoi, Dumnezeu l-a coborât pe om pe o treaptă puțin mai inferioară și l-a așezat între animale: trupul acesta este făcut ca al animalelor, ca să poată lucra pământul, să poată atinge lucrurile... Teofania nu atinge; ea nu are simțurile pe care le are trupul de carne: văzul, auzul, gustul, pipăitul și mirosul.

Astfel, Dumnezeu l-a coborât pe om ca să poată simți și atinge.

Mergând prin grădina Edenului, mai întâi ca teofanie, așa cum este astăzi Duhul Sfânt aici, omul conducea viața animalelor. Controla totul, dar nu putea să lucreze pământul. Înțelegeți? Apoi Dumnezeu l-a pus în trup de carne și i-a dat cele cinci simțuri, ca să lucreze pământul, să cultive viță de vie și așa mai departe. Dar omul se simțea singur.

O, aceasta este o imagine frumoasă!

La început, când omul a fost creat în trupul duhovnicesc, el era bărbat și femeie. Așa spune Biblia. Dumnezeu l-a făcut pe om parte bărbătească și parte femeiască.

Și ce s-a întâmplat? Când omul a fost despărțit de teofanie și pus în trupul de carne, el nu era cu totul acolo, o parte din ființa lui era încă teofanie, partea femeiască, și nu se simțea bine.

Vitele erau masculi și femele și la fel caii și toate celelalte animale: toate erau perechi, numai Adam era singur. Ceva lipsea. Ori tocmai această dorință nelămurită dovedea că exista o parteneră care îl aștepta. Înțelegeți?

Și tocmai dorința noastră de a muri față de acest trup, tocmai faptul că suntem mâhniți și frământați și tânjim după o Viață fără moarte, dovedesc că există într-adevăr o Viață care ne așteaptă. Înțelegeți?

Adam se simțea singur, iar Dumnezeu, ca să arate că ei nu pot fi separați... Numai o clipă, vă rog. Voi reveni imediat la ceea ce voiam să spun.

Fiți atenți! Dumnezeu nu a luat țărână ca s-o facă pe Eva, ci s-a folosit de „țărâna” originală, de Adam. Astfel, a luat o coastă din trupul lui Adam și i-a făcut un ajutor: pe Eva.

Ea a fost făcută din om și pentru om. La început, când omul era în teofanie, femeia a fost o parte din el. Ea nu putea fi o altă făptură, ci trebuia să fie aceeași făptură.

Acesta este motivul pentru care și Hristos și Dumnezeu trebuie să fie aceeași Persoană. Nu poate fi altfel. Dacă El ar fi fost un om bun sau un proroc, n-ar mai fi fost un Răscumpărător. Trebuia să fie însuși Creatorul, dar El este și acum în teofanie, la fel ca atunci.

Omul era minunat, iar Dumnezeu îl iubea. Privindu-l El a zis: „Este minunat. Să trăiască veșnic pe pământ. Totul să fie așa din veșnicie în veșnicie. Fiecare plantă să rodească după soiul ei și la fel celelalte viețuitoare. Omul, animalele și celelalte să trăiască veșnic, pentru că totul este desăvârșit. Înțelegeți?

Apoi s-a infiltrat păcatul. Aici aş vrea să spun ceva, pentru că mulți oameni fac o remarcă îngrozitoare cu privire la Psalmul 23. Ei citesc:

„Chiar de-ar fi să umblu prin valea întunecată a umbrei morții...” Nu există așa ceva! *„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții...”*

Înainte să existe umbra, a trebuit să existe lumina care să facă umbra. Înțelegeți?

Ca proroc aflat sub ungera Duhului, David nu a făcut nici o greșeală, ci a spus Adevărul când a zis: *„Chiar de-ar fi să umblu... (nu prin „valea întunecată” ci) ...prin valea umbrei morții.”*

Ca să ai umbra, mai întâi trebuie să existe lumina. La fel este și aici. Noi nu suntem naturali, ci supranaturali.

Acest trup de carne este supus morții, pentru că s-a născut dintr-o femeie, nu din Dumnezeu. Tu ești o reproducere a lui Adam și a Evei.

Chiar dacă ești negru, alb sau oricum ai fi, ești un vlăstar ieșit din Adam și Eva, iar aceasta face ca trupul tău să fie născut în nelegiuire și zămislit în păcat, și vii în lume prin minciună. Ești blestemat și osândit încă de la începutul vieții, fără nici o șansă, pentru că duhul pe care îl ai, a venit în tine prin firea pământească, prin relație sexuală, prin dorința unui bărbat și a unei femei, iar aceasta a produs un copil pământesc, firesc.

Lăsați-l și nu-l învățați nimic și veți vedea că acel copil va face rău. Nu-l învățați nimic, nici bine nici rău, și veți vedea că va alege răul, deoarece

așa este firea lui.

Urmăriți un bebeluș, nu mai mare de atât (fratele Branham arată) și veți vedea cum se înfurie, cum își răsuțește mânuțele, se înroșește la față și își ține respirația. Desigur. Ce este aceasta? Firea lui. A moștenit-o ori de la tătucul lui, ori de la mămica, iar dacă nu, de la bunici. Vedeți? El este un vlăstar.

Tu te naști în lumea aceasta prin firea pământească și întreaga ta ființă este neagră, murdară, blestemată și osândită să meargă în iad. Așa este. Dar atunci când te naști din nou, Lumina lui Dumnezeu strălucește în sufletul tău (Aleluia!); atunci nu mai ești în valea întunecată, ci ești în valea cu umbră în ea.

Atunci poți fi învăluit în carne și în lucruri pe care le cunoști prin credință, dar acolo există suficientă Lumină, iar într-o zi, acea Lumină va trebui să se despartă de întuneric.

Atunci când strălucește lumina, întunericul trebuie să dispară, iar când vom merge să fim cu Hristos în acel trup, întunericul și moartea dispar, iar noi ajungem în Lumina desăvârșită. Slavă lui Dumnezeu, pentru că acolo nu mai sunt boli, nici întuneric amestecat.

Acum avem și boală și bucurie, avem sănătate, putere, intrări și ieșiri, urcușuri și coborâșuri, bucurii și supărări, și așa mai departe. Este numai umbră, dar avem suficientă lumină încât să știm că acolo există Lumina. Acum suntem încă în trupul de carne, dar într-o zi totul se va sfârși. Atunci îngerul morții va sta la picioarele patului; naturalul se va despărți de supranatural; lumina se va întoarce la Lumină, iar întunericul la întuneric. Ce este muritor va trece în nemurire; putrezirea va trece în neputrezire, iar noi vom deveni dintr-o făptură a timpului, o făptură a veșniciei. Tu nu poți ajunge acolo în întuneric deplin, ci trebuie să ai Lumină

În întuneric. Acesta este trupul pe care îl primești.

Ce facem noi? Ei bine fratele meu sfânt și sora mea sfântă, înainte de întemeierea lumii, când Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut în teofanie, așa cum era El însuși.

Astfel, le-a zis făpturilor pe care le crease: „*Să facem om după chipul Nostru și după asemănarea Noastră...*” (Geneza 1.27). O teofanie, pentru că Dumnezeu nu Se făcuse încă trup de carne, ci era și El în teofanie, iar Moise l-a văzut și a strigat: „O, Doamne, lasă-mă să Te văd de aproape!”

Și Domnul i-a răspuns: „Du-te și ascunde-te în crăpătura stâncii!” și Moise a făcut întocmai. Au urmat tunete și fulgere, iar când a trecut Dumnezeu, Moise a văzut spatele unui Bărbat. Aleluia!

Cine era Acesta? Melhisedec, Împăratul Salemului, Cel care nu are nici tată, nici mamă, nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții. El era. În acel trup a venit El jos și i S-a arătat lui Avraam. Desigur.

Ce a făcut El? Și-a pregătit un trup, a intrat în el și a venit jos să mănânce carne de vițel, unt și pâine și să bea lapte de vacă.

Când a plecat de acolo (fratele Branham suflă), trupul acela a dispărut pur și simplu.

Nu m-am gândit niciodată la asta. Mai demult, aveam o armă de .0,22 Swift .0,220. Frații care au armă știu. Glonțul este de 48, cam atât de mare (Fratele Branham arată). Este încărcat cu pulbere de 0,36-0,6, și

are o viteză de 1500 m/s.

Zilele trecute am tras la o distanță de o sută optzeci de metri și glonțul ajungea până acolo și ridica praful înainte să se audă ecoul împușcăturii – atât este de rapid. Iei o scobitoare (cu partea mai lată), pui pe ea pulbere de patru sau cinci ori, apoi închizi glonțul. Într-o secundă îl ai în mână și poți împușca cu el mistrețul care se află la două sute de picioare de tine (cam șaiszeci de metri) și el nici nu apucă să facă o mișcare.

Apoi glonțul se întoarce în starea originală, se transformă în gaze. Un glonț din cupru amestecat cu plumb, dispare într-o fracțiune de secundă și nu-l mai găsești. S-a întors la starea de gaz, așa cum era cu o sută de miliarde de ani în urmă. Aceste gaze trebuie să se întoarcă în cupru și în plumb, să se stabilizeze.

Așa suntem și noi aici. Venim dintr-o stare superioară, deoarece la început am fost după chipul lui Dumnezeu. Vălul întunericului ne împiedică să știm acest lucru acum, dar Isus le-a zis ucenicilor Săi că a fost cu ei înainte de întemeierea lumii. Vedeți?

Și noi am fost, dar acum nu putem ști aceasta.

Cuvântul spune că *„dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem alta care ne așteaptă deja.”* (2Corinteni 5.1). Aleluia!

Atunci ne vom muta în această teofanie, din care am venit cândva ca să mâncăm și să dăm mâna unul cu altul, iar sufletele de sub altar strigă: *„Până când, Doamne?”*

Sunt șapte trepte care duc la Dumnezeu, pentru că sunt șapte Duhuri. Sufletele de sub altar strigă: *„Până când, Doamne? Putem să ne întoarcem?”* Vedeți, ei au fost aici jos.

Și Dumnezeu le-a răspuns: „Mai așteptați puțin până când vor suferi și tovarășii voștri de slujbă ce ați suferit voi.”

Apoi sufletele se întorc și devin din nou bărbați și femei și trăiesc veșnic atunci când întunericul, moartea, boala și necazurile vor dispărea; atunci nu va mai exista nici o umbră, ci totul va fi lumina Soarelui.

Ascultați! Să fie întunericul oricât de mare, niciodată nu va fi destul de puternic încât să nu poată fi spulberat de razele soarelui până la ultima fărâmă. Lumina și întunericul nu pot locui împreună. Cine are mai multă putere? Lumina, iar atunci când strălucește lumina, întunericul trebuie să dispară. Amin.

Nu sunteți bucuroși? Nu sunteți fericiți pentru că știți aceasta? Fără îndoială, nu este nici o umbră! Și această lumină binecuvântată care este în inimile noastre chiar acum, depune mărturie despre Fiul lui Dumnezeu, despre puterea lui Dumnezeu.

Noi suntem aici. Vedeți puterea Duhului Sfânt care vine într-o adunare și spune: „Tu ești doamna Cutare și ai făcut cutare lucru în cutare loc. Ai avut această boală timp de atâta vreme, dar „Așa vorbește Domnul: ridică-te în picioare pentru că ești vindecată!” Și o umbră de om se întoarce la viață pe deplin sănătos, deși fusese mâncat de cancer.

Nu există nici o îndoială, pentru că Isus a spus: „*Aceste lucrări pe care le fac Eu, le veți face și voi...*” (Ioan 14.12). Și tot El a spus: „*Eu nu fac nimic până nu-Mi arată Tatăl.*” (Ioan 5.19).

Ce este aceasta? Lumina care a venit să se amestece cu întunericul pentru a ne răscumpăra pe noi. Înțelegeți ce vreau să spun?

Într-o zi, totul va reveni la starea inițială: atunci când teofania va îmbrăca acel trup nemuritor, la venirea lui Isus. Atunci, Hristos va sta pe scaunul de domnie al lui David, un Om, Domnul Isus care nu va muri niciodată. Nici noi nu vom muri niciodată, nu ne vom mai îmbolnăvi, nu vom mai avea ne cazuri și vom trăi fericiți în mia de ani.

După ce se va sfârși mia de ani, diavolul este dezlegat și are loc a doua înviere, învierea celor răi. Înainte de aceasta însă, Satana va fi dezlegat și va amăgi pe oamenii din cele patru colțuri ale pământului să se ridice la luptă împotriva cetății preaiubite și să-i biruiască pe sfinți. Numărul lor va fi ca nisipul mării, dar Dumnezeu va trimite o ploaie de foc și pucioasă și îi va nimici.

Apoi va avea loc marea judecată de la tronul alb.

În continuare, Ioan a spus: *„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era.*

Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.” (Apocalipsa 21.1-2).

El a mai spus că „Mielul și Mireasa SA vor fi acolo pentru totdeauna.” Biblia spune că cetatea va măsura o mie cinci sute de mile (cam 2400 Km²) în lungime, lățime și înălțime. Aceasta este descrierea exactă a cetății, așa cum ne spune Biblia. Nu este de mirare că marea nu va mai fi: nu mai este loc pentru ea.

O, va fi atât de minunat!

În cetate este un râu care curge chiar din scaunul de domnie al lui Dumnezeu, și de fiecare parte a râului crește Pomul Vieții, rodind douăsprezece feluri de roade și dând rod în fiecare lună.

Acolo sunt cei douăzeci și patru de bătrâni; acolo este Mireasa; acolo sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, famenii Templului.

O, frate, noi ne îndreptăm spre ceva! Totul se desfășoară înaintea noastră. Cei douăzeci și patru de bătrâni, cei o sută patruzeci și patru de mii de fameni, Mireasa și Hristos. O, Doamne!

„Casa mea, dulcea mea casă...” Amin.

Când mă gândesc că am harul de a merge acolo! De ce ați alege să mergeți în întuneric, să muriți, să mergeți în haos și să deveniți nimic, când puteți alege Lumina?

Atunci când stăpânește Lumina, întunericul nu mai are loc. Duceți-vă și aflați unde s-a dus întunericul atunci când a venit lumina. Așa se întâmplă când toate lucrurile se întorc la Dumnezeu.

Întunericul a avut un început și are un sfârșit, dar Lumina n-a avut nici început și nu are nici sfârșit, așa că într-o zi, lumea aceasta desfrânată, cu tot păcatul ei, cu așa zisa ei frumusețe, cu fanteziile și senzațiile ei, cu strălucirea ei, cu totul, va dispărea și nu va mai fi. Nu va mai fi nici măcar amintirea ei. Nu se spune că nimeni nu-și va mai aduce aminte de ea?

Dar binecuvântații Domnului vor fi totdeauna cu El.

Vom avea un trup ca trupul Lui slăvit, vom sta cu El și vom trăi împreună cu El din veșnicie în veșnicie, pentru totdeauna.

Veșniciile se vor derula cu lumi fără sfârșit.

În seara aceasta ți se oferă și ție șansa de a face o alegere. Dacă nu ești pregătit să ajungi în locul acela, nu mai contează cât de des te duci la biserică sau ce membru bun ești, deoarece cât timp Hristos nu-ți dă Viața aceea nouă ca să mergi prin întuneric, tu ești pierdut chiar dacă ești foarte religios.

Ascultă-mă, prietene! Religia este a intelectualilor.

Copiii lui Cain au avut-o întotdeauna. Și iudeii au avut o religie când a venit Isus, dar cu toate acestea au respins mântuirea.

Poți fi foarte religios, în seara aceasta; poți fi prezbiterian, metodist, nazarinean, pentecostal, etc; poți fi cât se poate de religios, să mergi la biserică și să depui mărturii; poți să cânți, să strigi și să Îl lauzi pe Domnul. Poți să dai zeciuială la biserică; poți să te porți frumos cu vecinul tău, etc., fiindcă toate acestea nu au nici o legătură cu destinația ta veșnică. Și Cain a făcut la fel. Vedeți?

Biblia spune că grâul și neghina cresc împreună.

Amândouă însetează la fel de mult după ploaie, iar când plouă, neghina este la fel de fericită ca și grâul. Dar ce spune Cuvântul? „După roadele lor îi veți cunoaște.” (Matei 7.20).

Acum haideți să ne rugăm, în timp ce vă cercetați roadele.

Tată Doamne, în seara aceasta am avut niște întrebări grele. Poate nu am făcut ceea ce trebuia, dar am răspuns cât am știut de bine.

Tu îmi cunoști inima, Dumnezeule, de aceea Te rog să o primești, iar dacă nu am răspuns corect la vreuna din aceste întrebări, vorbește Tu inimii oamenilor și spune-le cum trebuie să fie.

Te rog să îngădui, Doamne, ca aceste lucruri să pătrundă în inima fiecăruia, iar ei să chibzuiască asupra lor și să spună: „Da, există aceste lucruri; există Biserica. Așa spune Biblia.”

Dumnezeule, Tu știi că eu nu am nimic cu nici una din aceste doamne, dar îmi iubesc surorile, Tată. Știi ce gândesc despre ele, iar dacă nu le-aș spune ce este greșit aș fi un înșelător. Și dorința mea nu este să fiu un înșelător, ci să le spun adevărul pe care Îl iau chiar din Cuvântul Tău, Tată.

Eu nu-i judec pe frații mei, dar le spun că au greșit îngăduind aceste lucruri. Iar dacă vreo doamnă a știut ce trebuie să facă și totuși a făcut altceva, este problema ei. Păstorul nu este vinovat.

O, Tată, aceste lucruri sunt spuse în Cuvântul Tău, de aceea vorbește Tu inimilor oamenilor, fiindcă Ți-i încredințez pe toți în Numele lui Isus Hristos. Amin.

În timp ce avem capetele plecate, aș vrea să știu dacă este cineva care vrea să ridice mâna și să spună: „Frate Branham, amintește-mă și pe mine ca să pot fi un biruitor adevărat, iar în ziua cea din urmă să port veșmântul de nuntă și să fiu cu Hristos.”

Vreți să ridicați mâna și să spuneți: „Roagă-te pentru mine.”?

Toată lumea să-și țină capul plecat.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Este minunat!

Dumnezeu să vă binecuvânteze, surorile mele și frații mei care ați ridicat mâinile. Este minunat.

Tată, Tu le vezi mâinile. Știu că oamenii se gândesc uneori: „Cum? Doar o rugăciune scurtă ca asta?”

Doamne, mă gândesc la mama aceea care a spus ieri:

„Bărbatul ei era pe moarte și o rugăciune scurtă a schimbat totul, deși medicii spuneau că va mai trăi doar trei săptămâni din cauza tumorii maligne de la creier.”

Mă gândesc la Ezechia, cum s-a întors cu fața la perete și a plâns: *„Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea feței Tale cu credincioșie și curăție de inimă, și am făcut ce este bine înaintea Ta.”* (2 Împărați 30.3).

Această rugăciune l-a întors de la moarte la viață.

Un singur strigăt al Fiului lui Dumnezeu: *„Lazăre, vino afară!”* și mortul a ieșit...

O, Dumnezeule, Tu ai spus: „Cereți și vi se va da.
Când cereți ceva, să credeți că se va întâmpla și va fi întocmai.”

Tată, Te rog să le dai tuturor celor ce au ridicat mâna, ceea ce au cerut și să-i binecuvântezi. Te rog, Dumnezeule, ajută-le pe surorile noastre. Ajută-le să se stăpânească, pentru ca Satana să nu aibă nici o putere asupra lor prin revistele „Povești adevărate”, sau prin programele necenzurate murdare și vulgare de la televiziune. Programele televizate puteau să fie un mijloc de a câștiga milioane de suflete pentru Tine, Doamne, dar acum ele nu sunt nici măcar cenzurate, arătând toate aceste murdării. O, ce păcat!

Noi știm că duhul diavolului s-a strecurat printre surorile noastre și a încercat să le facă să se îmbrace după modă.

Doamne, vedem că și frații noștri și-au închipuit că pot să fumeze, să bea și să se distreze, iar apoi să spună totuși că sunt creștini, doar fiindcă susțin că ei cred.

Ajută-i să înțeleagă că și diavolul crede și totuși nu este mântuit. El crede și tremură.

Te rugăm să Te înduri de noi toți și să ne ierți păcatele. Poate că unii nu au ridicat mâna, dar Te rugăm să ai milă de ei. Ajută-i s-o facă cu prima ocazie.

Ne pregătim să luăm Cina Domnului, de aceea Te rugăm să ne ierți păcatele și să ne speli trecutul. Ajută-ne să primim binecuvântările Tale, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus Hristos.

Domnul să vă binecuvânteze. Îmi pare rău pentru că

v-am ținut atâta. Înainte de a lua Cina, aș vrea să știu dacă este cineva care a venit ca să ne rugăm pentru el. Dacă este, o vom face bucuroși.

În regulă, frate, adu-o aici. Va fi bine. Numai puțin și terminăm.

După aceea, vor rămâne toți aceia care vor să participe la Cina Domnului. Acum însă, ne vom ruga pentru bolnavi.

Ce spune Biblia? Fratele nu poate să se ridice? Nu este nici o problemă. Lăsați-l să stea acolo, fiindcă vom veni noi acolo să ne rugăm pentru el. În ordine. Lăsați-l.

Vreau să vă mai spun ceva, prieteni. Știu că Dumnezeu a dovedit acest lucru de atâtea ori. Eu nu sunt cine știe ce mare predicator; nu am educație și așa mai departe, dar Îl iubesc pe Domnul Isus. Da, Dumnezeu știe că Îl iubesc, dar am fost chemat să fac un lucru: să mă rog pentru bolnavi. Credeți aceasta?

Chiar înainte de a ști despre darul acesta, mă duceam la spital, și îmi aduc aminte că asistentele spuneau: „Acum o să te faci bine.”

Dumnezeu a fost atât de bun încât mi-a ascultat rugăciunile pentru semenii mei.

Dacă în seara aceasta s-ar face un apel internațional către toți aceia pentru care s-a rugat fratele Branham, mi-ar face plăcere să răspundeți în scris guvernului Statelor Unite. Cred că dacă s-ar afla, ar răspunde chemării patru sau cinci milioane de oameni.

Unii dintre ei muriseră deja, iar medicul îi lăsase în grija antreprenorului de pompe funebre.

Unii au murit în accidente, alții de moarte naturală; unii erau orbi, șchiopi, ologi, deformați, bolnavi mintal și nici nu știau măcar că suntem la spital ca să ne rugăm pentru ei. Trebuiau să fie purtați pe sus de alții și se zbăteau până își făceau răni, iar la cinci minute după ce se făcea rugăciune pentru ei, deveneau normali, blânzi, oameni minunați și sănătoși pentru tot restul vieții. Vedeți?

Cine face aceasta? Nu fratele Branham, ci Isus Hristos. El este Cel care m-a trimis să mă rog pentru bolnavi. Asta este.

Eu nu am prea avut succes aici, la Jeffersonville, deși aici sunt unii dintre cei mai buni prieteni ai mei. Totuși, orașul în sine nu îmi place și nu mi-a plăcut niciodată. Când eram mic citeam din cartea de istorie și spuneam: „Într-o zi voi pleca de aici.”

Nu-mi place Jeffersonville; e o mlaștină, un loc mlăștinos foarte rău.

Dacă vreți să vă convingeți, urcați-vă pe vârful Spuckert Knobe și priviți în jos spre New Albany și spre Jeffersonville. Chiar și medicii spun că oamenii din valea aceasta devin anemici din cauza acestor condiții.

Doamna Morgan, care a fost vindecată de cancer, și-a dus câinele la clinică pentru că era bolnav. Știți care era cauza? Rezidurile de la compania Colgate din buruienile prin care a umblat câinele.

Acesta este locul cel mai bolnăvicios.

Un tânăr era în armată și avea astmă. S-a dus în Florida și ochii i s-au învinețit, așa că a trebuit să meargă la medic.

Când l-a văzut medicul, l-a întrebat:

„Te-ai bătut cu cineva?”

„Nu, domnule, nu m-am bătut.”

Dacă vreți să știți cine este, numele lui este Herby și este casier la Banca Națională din New Albany. Mergeți și întrebați-l.

„Doctore, am sinuzită”, i-a zis tânărul.

„Este adevărat. La început am crezut că te-ai bătut cu cineva. Unde locuiești, băiete?”

„S-ar putea să nu cunoașteți locul. Locuiesc într-un orașel dincolo de Louisville, Kentucky, numit New Albany, Indiana.”

„Și vrei să-mi spui că te-ai îmbolnăvit de sinuzită de la apa sărată din Miami? Dacă ai rezistat în Jeffersonville, vei rezista oriunde în lume, unde te-ar trimite armata Statelor Unite.”

Așa este. Vedeți?

Din câte știu eu, acesta este locul cel mai mlăștinos

din lume, în afară de zonele cu mlaștinile cu malarie, dar aici sunt cei mai buni prieteni ai mei. Uitați-vă la doctorul Sam Adair, camaradul meu. La Mike Egan, care stă acolo. O, câți aș putea numi: sunt sute de prieteni foarte buni, prieteni de demult. Nu contează câți prieteni noi pot să-mi fac, nimic nu va lua locul unui prieten vechi. Voi știți cu toții aceasta.

Acolo este bătrâna mea mamă, căreia nu i-au mai rămas multe zile pe pământ. Acum are șaiszeci de ani. La fel mama soției mele, care are șaptezeci. Cred că ea merge deja pe șaptezeci și unu și este undeva în sală.

Tatăl meu este îngropat aici și la fel prima mea soție și fiica mea.

Nu-mi place aici și nu vreau să stau aici, așa că voi pleca în curând.

Când ne-au dat banii pentru construirea unei case parohiale, le-am dat banii înapoi pentru că această biserică are deja o casă parohială. Dacă vă veți interesa veți vedea că așa este.

Când mă pregăteam să încep construcția acolo, Meda mi-a spus:

„Aș vrea să rămân aici pentru mama mea.”

„Draga mea, dacă vom rămâne ne va părea rău. Nu se poate pentru că Dumnezeu a zis: „Separă-te!” și eu trebuie să-l ascult.”

„Bine, dar mama mea...”

„Și mama mea este în aceeași situație,” i-am răspuns, dar „*cel care nu lasă totul ca să Mă urmeze, nu este vrednic să se numească al Meu,*” este adevărat?

Simt că într-o zi, destul de curând, va trebui să plec de aici, să mă mut. Așa este. Adunările nu merg bine aici. Nu este la fel ca în alte părți. Oricine a fost la adunare știe că acesta este adevărul, pentru că Jeffersonville este orașul în care am crescut.

Când a venit Isus a fost la fel. Ei spuneau despre El: „Cine este individul acesta? Oare nu e fiul tâmplarului? Ce școală a urmat? De unde a căpătat El învățătură? Spuneai că ai făcut minuni prin alte părți, să Te vedem făcând și aici!”

Și Cuvântul spune că „*Isus Se mira de necredința lor.*” (Marcu 6.6). Apoi S-a întors și le-a zis: „*Adevărat, adevărat vă spun, că un proroc nu e disprețuit decât în patria lui, între rudele lui, în casa lui.*” (v. 4). Este adevărat?

Uitați-vă la Finney, uitați-vă la Snakey, la John Wesley, care nu a putut să facă nimic până nu a părăsit țara.

Uitați-vă la Moody. Cât timp a fost cizmar în Boston n-a făcut nimic; a trebuit să vină în Chicago pentru a deveni cunoscut. Da, a trebuit să plece dintre ai lui.

De fiecare dată este la fel.

Dar Dumnezeu va răspunde rugăciunii dacă veți uita că este vorba de William Branham, dacă veți uita că el are vreun amestec, pentru că el e doar un om oarecare ce se roagă pentru voi. Isus Hristos a rezolvat deja cererea voastră, de aceea, trebuie doar să credeți. Eu nu pot face nimic altceva decât să mărturisesc. Se pare că după ce am crescut în mijlocul vostru, și îmi cunoașteți fiecare slăbiciune și greșeală... știți voi cum este! Și totuși, știți ce a făcut Dumnezeu în orașul acesta.

În ziua judecății, acest oraș va avea de plătit un preț mare pentru că aici s-au întâmplat sute și sute de vindecări miraculoase, semne mari și minuni, apariția Îngerului și toate celelalte lucruri, dar cu toate acestea, oamenii nu cred. Ce se întâmplă?

Într-o zi, voi pleca de aici. Care-mi va fi sfârșitul?
S-a terminat? Am ajuns la capăt? Am ajuns la 48 de ani, sunt gata de plecare?
Toate aceste întrebări sunt în inima mea.

De ce lumea nu-și dă seama de ceea ce reprezintă această fotografie? De ce nu pune mâna pe celelalte lucruri? Ei nu o pot face acum, dar într-o zi voi părăsi pământul, iar atunci își vor da seama.

Unii dintre voi, cei tineri, veți înțelege după ce voi fi plecat. Înțelegeți?

Dar Dumnezeu nu îngăduie ca acest lucru să se întâmple acum...

- Amin -